Ἥρα μὲ τὴν *Λήθην* καὶ *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου*·—τὸ *Μαγεμμένο Ἀκρογιάλι* μὲ τὴν *Μακεδονίαν, Στεναγμὸν Μακεδονίας, Δάκρυ τῆς Μακεδονίας, Φιλελεύθερην Μακεδονοπούλαν* καὶ *Διοπτροφόρον*·—ἡ *Μοῦσα Πιερὶς* μὲ τὴν *Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν, Ἐσμεράλδαν* καὶ *Ἰδιότροπον Ξανθούλαν*·—ἡ *Ροδία* μὲ τὴν *Προσφιλῆ Ἀνάμνησιν, Γλυκεῖαν Ἑλλάδα, Ἄγγελον Αὐγερινὸν* καὶ *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν*· — τὸ *Περιστεράκι τῆς Ἰθάκης* μὲ τὸν *Ἄριελ* καὶ *Κίτρινο Ντόμινο*·—ἡ *Δυσδαιμόνα* μὲ τὴν *Ζίναν, Λήθην, Ξανθὴν Μουσμέ, Καρδίαν Μουσικῆς* καὶ *Αὐτοκράτορα τοῦ Γέλωτος*· — ἡ *Ἑλληνικὴ Αἴγλη* μὲ τὴν *Ἔνδοξον Ὕδραν* καὶ *Δωδωναίαν Νύμφην*·—ἡ *Σταγὼν ἐν τῷ Ὠκεανῷ* μὲ τὸ *Μαργαριταρένιο Δάκρυ, Βαρελάκι, Ταπεινὸν Ἴον, Λάζαρον, Εὐτυχὲς Παρελθὸν* καὶ *Ταλαντευομένην Ἐλπίδα*·—*τῆς Φράκτης τ' Ἀγριολούλουδο* μὲ τὸ *Νυχτολούλουδο, Μαγιολούλουδο* καὶ *Νεραϊδολούλουδο.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της! *Ὄασιν ἐν Ἐρήμῳ* (ἔγινες καλά; νὰ μὴν παρατρῶς ὅταν πηγαίνῃς εἰς τὴν ἐξοχήν·) *Νερὸ στ' Αὐλάκι* (ἔστειλα·) *Εὐτυχὲς Παρελθὸν* (ἡ Κικὴ σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ γραμματόσημα· διάβαζε ὅσον εἰμπορεῖς· πρέπει νὰ θριαμβεύσῃς εἰς τὰς ἐξετάσεις·) *Λάζαρον* (βεβαίως, ἡ ἀδελφή σου εἰμπορεῖ νὰ πάρῃ ψευδώνυμον χωρὶς νὰ τὸ ξεύρετε σεῖς· ἡ γλῶσσα τῶν ἐπιστολῶν σου κάθε ἄλλο παρὰ μαλλιαρή·) *Ἀξιολύπητον* (ἡ Κικὴ σὲ ὑπερευχαριστεῖ διὰ τὰ γραμματόσημα·) *Ἕνωσις ἢ Θάνατος* (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ εὔχομαι τὰ βέλτιστα·) *Μακεδονίαν, Χιονισμένην Περιστεράν, Μόνωσιν* (ἔστειλα·) *Λυκιδέα* (τετράδια ἔστειλα· χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου·) *Ἥραν* (ἔχει καλῶς·) *Ἐθνικὸν Λάβαρον* (ὡραῖον τὸ πασχαλινόν ποιηματάκι σου·) *Πιερίδα Μοῦσαν* (σὺ τί γίνεσαι, ποῦ ἔχεις νὰ μοῦ γράψῃς τόσον καιρόν· αὐτὰ εἴπαμεν;) *Ροδίαν* (τὸ «δὲν πειράζει, γράφω αὔριον» εἶνε ὁ μόνος τρόπος διὰ νὰ μὴ γράψῃ κανεὶς ποτέ· ὄχι, παιδί μου, μὴν ἀναβάλλῃς οὔτε τὴν ἀλληλογραφίαν σου, οὔτε τίποτε ἄλλο·) *Ταλαντευομένην Ἐλπίδα, Περιστεράκι τῆς Ἰθάκης* (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ χαριτωμένο γραμματάκι σου μὲ τὰς εἰκόνας τοῦ Πάσχα· γράφε μου λοιπὸν συχνά!) *Νυμφαίαν τοῦ Παμίσου* (φίλησέ μου τὴν μικρὰν Νίτσαν·) *Οὐράνιον Τόξον* (δὲν εἶνε ἀκόμη καιρός· ἐλπίζω ὅτι θὰ λάβῃς·) *Ἑλληνικὴν Αἴγλην* (σὲ συγχαίρω διὰ τὰ εὐγενῆ σου αἰσθήματα, ναί, ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομήτρια·) Frieda (διωρθώθη· «Ἀνθοῦλα» δὲν ὑπάρχει·) *Προμηθέα* (ἔλαβα·) *Καραμπαμπούλαν, Μαργαριταρένιο Δάκρυ* (λοιπόν, πῶς τὰ πέρασες εἰς τὴν πατρίδα;) *Ἐμπνευσμένην Μουσικὸν* (σοῦ εὔχομαι... ἀλλὰ νὰ μελετᾷς· μελέτη τὸ πᾶν!..) *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς* (τί ἀπέγινε; ἐπληρώθη καὶ... ἡ πολεμικὴ ἀποζημίωσις;) *Προσφιλῆ Ἀνάμνησιν* (ὄχι, δὲν εἶνε ἀνάγκη φακέλλου· ἔκτακτον τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα!) *Νυκτολούλουδο*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *1ην Μαΐου* θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ *προσεχές.*

Γονεῖς καὶ κηδεμόνες!

Ἀσφαλίσατε τὴν ζωήν σας καὶ τὸ μέλλον τῶν τέκνων σας εἰς τὴν μεγάλην ἀσφαλιστικὴν ἑταιρίαν **„ΡΩΣΣΙΑ,,**

Ἀσφάλειαι: *Ζωῆς, προικοδοτήσεων, πυρός, δυστυχημάτων, μεταφορῶν, θραύσεως ὑέλων.*

Ὑποκατάστημα ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Σταδίου 21

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 10 Ἰουνίου

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

262. Δεξίγριφος.

Ἔγραψα εἰς τὴν σειρὰν
Τρία γράμματα τῶν Γάλλων
Κ' εἶδα τότε μὲ χαρὰν
—Ὄχι καὶ μὲ...προφοράν,—
Ζῷον τι ἐκ τῶν μεγάλων.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νυκτερινῆς Σιγαλιᾶς

263. Στοιχειόγριφος.

Χωρὶς καρδιὰ εἷς στρατηγὸς
Ἀφίνει τὴν Ἑλλάδα,
Καὶ κάποιος ἥρως παλαιός,
Γίνεται 'στὴν Τρῳάδα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σημαίας τῆς Ἐπαναστάσεως

264. Αἴνιγμα.

Ἂν καὶ εἶμαι λέξις μία
Δύο πράγματα σημαίνω,
Πρῶτα εἶμαι μέγα κράτος,
Καὶ ἂν μὲ πάρῃς, σὲ πικραίνω

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄνθους Ἀνθέων

265. Μωσαϊκόν.

Ἐὰν εὕρῃς, λῦτα, ἐνταῦθα κεκρυμμένην ἀρχαίαν βασίλισσαν, εἶσαι εὐφυέστατος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀρχοντοπούλας [τῶν Λευκῶν Ὀρέων

266. Συλλαβικὸς Ῥόμβος.

Τὸ πρῶτον γιὰ νὰ εὕρω στὴν ἄμμο θὰ ἐρευ- [νήσω
Τὸ δεύτερον ἂν εἶχες, σοφὸς θὰ ἐκαλεῖσο.
Τὸ τρίτον εἶνε ἥρως ἀρχαίας ἐκστρατείας,
Τὸ τέταρτόν μου λίμνη 'στὰ μέρη τῆς Ρωσσίας.
Γνωστὴν ἀντωνυμίαν 'στὸ πέμπτο μου προφέρω
Καὶ τώρα, λῦτα, ἂν μ' ηὗρες ἐνθέρμως σὲ [συγχαίρω.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀννίβα τοῦ Καρχηδονίου

267. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 1 5 1 6 7	= Μάντις.
2 1 4 1	= Θεά.
3 1 5 4 7	= Ἀρχαία πόλις.
4 5 4 7	= Θεά.
5 6 3 6 7	= Ἰχθύς.
6 7 7 1	= Ὄρος.
7 1 2 6 7	= Νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νυκτερινῆς Δρόσου

226-272. Μαγικὴ Συλλαβή.

Τῇ ἀνταλλαγῇ *τριῶν* γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς τριψηφίου συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Σπάρτη, ἰσθμός, θάνατος, νόστιμος, σεμνός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσοπορφύρου Αἴγλης

273. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν μουσικὸν ὄργανον, τὰ δὲ τρίτα πόλιν τῆς Τουρκίας.

1, Ζῷον. 2, Μάντις. 3, Κένταυρος. 4, Ἀρχαία Βασιλόπαις. 5, Ζῷον. 6, Θεὸς ἀρχαῖος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰωάννας Δάρκ

274. Μικτόν.

κκ-οαο-αο-ν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Λαβάρου

275. Γρῖφος.

Αἶμος	Χολέρα		ὕδωρ
Ὄλυμπος	Καρκῖνος	ναὶ	οἶνος μ : :
Πάρνης	Πανώλης		ζῦθος

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γυμνασίου Μιτυλήνης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 16 καὶ 17.

187. Ἀλφαβητάριον (ἄλφα, βῆτα, Ρίον.)—188. Σύνεσις (Σῖ, ναί, σῦς.)—189. Ἑκάτη-ἐλάτη.—190-192. 1, Εὖ τὸ σῶμα ἔχειν καὶ τὴν ψυχήν. 2, Ἀργὸς μὴ ἴσθι μηδ' ἂν πλουτῇς. 3, Ἄρχεσθαι μαθών, ἄρχειν ἐπιστήσει. — 193-197. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῶν Τ, Φ: *τέφρα, ἄφατος, τάφος, φορτίον, φράττω.* — 198. ΚΡΗΤΗ (Κέκροψ, ἀΡάχνη, ἌρΗς, ἄροΤρον, ἀλώπΗξ.) — 199. Στέργε μὲν τὰ παρόντα, ζήτει δὲ τὰ βελτίω.—200. *Πιστεύομεν εἰς τὸν Χριστὸν* (Π' εἰς τεβ - ὁ μὲν εἰς τὸν - χρ' εἰς τόν.)

201. Λάρισσα (λᾶ, ρίς, σά.)—202. Τίγρις -Ἶρις.—203. Τὸ κουτάλι 'στὸ στόμα.

204.
Α Ι Σ Ω Π Ο Σ
Π Ρ Ο Δ Ι Δ Ω
Α Λ Η Θ Ε Ι Α
Χ Ρ Ι Σ Τ Ο Σ
Α Μ Ι Σ Σ Ο Σ
Ι Α Π Ω Ν Ι Α
Μ Ι Λ Α Ν Ο Ν

205. Ἰσοκράτης — Σωκράτης = *Ι* + (Κερασσοῦς—κέρας =) *οὖς* + (Τιάρα — ἄρα =) *τί* — (Νίκαια—Κέα=) *νῖ* + (Ἀνάφη + ἀφή=) *ἂν* + (Ὄσιρις — Ἶρις=) *ὅς*=ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ. — 206—210. Διὰ τῆς συλλαβῆς ΚΡΙ: *Κρίτων, κρίσις, Λοκρίς, ἄκριτος, Κριτίας.* — 211 ΓΑΛΗΝΗ—ΑΙΟΛΟΣ (ΓΑμος, ΤΑΙναρον, ΜῆΛΟς, ΑὐρΗΛιος, ἈρσιΝΟη, ὈρέστΗΣ) —212. Οὐ σὺ με λοιδωρεῖς, ἀλλ' ὁ τόπος.—213. Μὴν ὑπερηφανεύεσαι (μὴν-ἢ-περὶ φα ναι-δέ, σέ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ *Προσφιλὴς Ἀνάμνησις* εὐχαριστεῖ τὴν *Ἀξιολύπητον* διὰ τὰ συγχαρητήριά της. *(Ζ'—133)*

Τὰ ἐγκαρδιώτατα συγχαρητήριά μου τῇ *Χαριτωμένῃ Χίῳ* διὰ τὸ ὡραῖον ἔμμετρον τετράδιόν της, ἣν καὶ παρακαλῶ νὰ μοὶ φανερώσῃ τὸ ἀληθὲς ὄνομά της, δεχομένη νέαν ἀνταλλαγήν.—*Αὔρα τῆς Χίου. (Ζ'—134)*

Ἀγαπητὴ Λυδία, φαίνεται, ὁ πολὺς χορὸς ποῦ χάλασε τὰ μάτια καὶ δὲν βλέπεις νὰ χαιρετᾷς.—*Ἑλληνικὴ Αἴγλη. (Ζ'—135)*

Δηλῶ ὅτι πρὸ πολλοῦ ἤλλαξα ψευδώνυμον.—*Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα.*

Ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω ἀλληλογραφίαν μὲ τοὺς βουλομένους. — Prodromos Janassoghlou, Anatolia College, Marsovan (Turquie) *(Ζ'—137)*

Διὰ φιλόφρονα πρόσκλησιν εἰς θαλασσίαν ἐκδρομὴν εὐχαριστῶ φίλτατον Ἀγγελαν Παυλούσην.— Μ. Μίλιος *(Ζ'—138)*

Ἀπαντῶσα εἰς τὴν *Ροδοδάκτυλον Ἠώ*, τὴν συμβουλεύω νὰ μὴ ἐξάπτεται τόσον ταχέως καὶ... ἀδίκως· ἐρωτῶ δ' αὐτὴν ἂν τὸ Καλημέρα ἦτο ἀκριβὸν τὸ Πάσχα.—*Αὔρα τῆς Χίου. (Ζ'—139)*

Εὔχομαι ὁλοψύχως τῷ φίλῳ πρώην *Ναυτόπαιδι* καλὸ ταξεῖδι καὶ ταχεῖαν ἐπάνοδον εἰς τὴν λατρευτὴν Πατρίδα του.—*Γλυκεῖα Ἑλλάς. (Ζ'—140)*

Δέχομαι ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. Ὡραιότερον βραβεύσω ὡρολογίῳ δραχμῶν 10.—Γεώργιος Πωλογεώργης, Poste-restante, Χανία Κρήτης. *(Ζ'—141)*

Θερμοπαρακαλῶ φιλτάτην *Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν* νὰ μοὶ φανερώσῃ ὀνοματεπώνυμον.—Πολλοὺς χαιρετισμοὺς 'στὴν *Χιονισμένην Περιστεράν.*—*Φιλελεύθερος.* *(Ζ'—142)*

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9. — Στοὰ Πάππου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		*Ἐξωτερικοῦ:*	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος ***Ἐν Ἀθήναις, 12 Μαΐου 1907*** ***Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 24***

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΑΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ὁ Ἄρχων τοῦ Πυρός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ὁ κάμπος μὲ τὰς πετουνίας. —Σὲ μιὰ συκιὰ ἀπὸ κάτω.—«Κάτσ' ἐδῶ λιγάκι».—Τὸ φεῖδι καλτσοδέτα.—Κακὰ ἐξύπνησαν!—Τὸ μυστηριῶδες δάσος. — Ἕνα κόκκινο πτερό.

—Ὤ! τί ὡραῖα!

Αὐτὸ τὸ ἐπιφώνημα ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ κ. Ζουανίκ, τοῦ Γιάγκου καὶ τοῦ Ὑβών, ἅμα εἶδαν ἕνα ἀπέραντον τάπητα ἀπὸ πολύχρωμα ἄνθη ν' ἁπλώνεται εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου, ὅπου τώρα εἶχαν ἀναβῆ.

Εἶχαν εἴκοσι ἡμέρας ποῦ ἐπερνοῦσαν ἔφιπποι τοὺς κάμπους, τὰ ἕλη καὶ τὰ δάση τῆς μεσημβρινῆς Ροδεσίας, ἀλλὰ ποτὲ δὲν εἶχαν ἰδῆ τόσον μαγευτικὸν θέαμα· διὰ νὰ μὴ μείνῃ κανεὶς ἐκστατικός, ἔπρεπε νὰ ἔχῃ τὴν συνήθη ἀδιαφορίαν τοῦ Μόνα καὶ τοῦ Ἰανοῦ, ἢ τὴν θηριώδη ὄρεξιν τοῦ Σὶρ Βασίλη Μάκεσων, ποῦ ἦτο τυφλὸς καὶ κωφὸς ἅμα ἐπεινοῦσε.

Εἰς διάστημα, ὅσον δὲν ἔφθανεν ἡ ὅρασις, ἦτο ἁπλωμένη μία πρασιὰ ἀπὸ πετουνίας· τὰ μεγάλα των ἄνθη, τὰ βελούδινα, τὰ κυανᾶ, τὰ ρόδινα, τὰ ἰόχροα, τὰ λευκὰ ἢ ποικιλόχρωμα, ἔκλιναν μὲ τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου καὶ ἐσχημάτιζαν κυματισμοὺς ποῦ ἔθελγαν τὸ βλέμμα. Λεπτὸν ἄρωμα ἀνέβαινεν ἀπὸ τὰ πέταλά των, καὶ ἄλλα παχύφυλλα φυτά, φυτρωμένα εἰς τὴν τύχην, μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ ἀπέραντον ἀνθισμένο πανέρι, ἔκαμναν μὲ τὰ σκοτεινά των φυλλώματα νὰ φαίνωνται ἀκόμη ζωηρότερα τὰ χρώματα τῶν ἀνθέων.

Ὁ Ὑβὼν ἦτο ἕτοιμος νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸ ἄλογό του καὶ νὰ τρέξῃ νὰ τρυγήσῃ πετουνίας, ὅταν ὁ Ἰανὸς τὸν εἰδοποίησεν ὅτι ἦσαν πλησμονὴ ἐκεῖ τὰ ἑρπετά, καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἡ τρομερὰ φουσκωτὴ ἔχιδνα, τῆς ὁποίας τὰ δήγματα εἶνε θανατηφόρα.

—Τί κρῖμα! ἀνεστέναξεν ὁ μικρός, τόσον ὡραῖα πράγματα καὶ νὰ ἔχουν τόσην ἄσχημην ἀνάποδη! Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, ἐγὼ προτιμῶ ἀπὸ αὐτὰ τὲς φτέρες ποῦ φυτρώνουν στὰ χωράφια τῆς Βρετάνης· δὲν ἔχουν ὄψιν φανταχτερή, ἀλλὰ τοὐλάχιστον, ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ τὲς πατῇ χωρὶς κανένα φόβον... Φείδια, ἔχιδνες, ἄλλο δὲν σ' ἀκούω παρὰ γι' αὐτὰ νὰ λές, Ἰανέ, καὶ ποτὲ γιὰ τὰ λεοντάρια καὶ τοὺς ἐλέφαντας, ποῦ ἐπερίμενα σὲ κάθε βῆμα νὰ συναντήσω. Ἂν ἐξαιρέσῃς μερικὰ κοπάδια ἀπὸ στρουθουκαμήλους καὶ καμηλοπαρδάλεις ποῦ φεύγουν ἅμα μᾶς ἰδοῦν, μερικὲς ἄγριες ἀντιλόπες καὶ ἁρπακτικὰ ὄρνεα, τίποτα ἀκόμα δὲν εἴδαμε ἕως τώρα· πούφ! ἡ Ροδεσία σας δὲν εἶνε τόσον τρομερὴ ὅσον ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ ὑποθέσῃ.

Ὁ Ἰανὸς ἐχαμογέλασε μὲ τὰ ἀστεῖα αὐτὰ λόγια. Ὁ μικρὸς ἐκεῖνος, ὁ συνήθως σοβαρὸς σὰν ἄνδρας μεγάλος, ἦτο γεμάτος ἀπὸ ἐπιείκειαν διὰ τὰ παιδιάτικα καμώματα τοῦ Ὑβών. Καὶ τοῦ ἀπήντησε:

—Ἡ Ροδεσία δὲν σοῦ φαίνεται τρομερή, διότι, ἕως τώρα, τὴν ἐταξείδευσες μαζὶ μὲ τὸν θεῖόν μου καὶ ἐμένα, ποῦ εἴμαστε ἐδῶ γεννημένοι καὶ μεγαλωμένοι, καὶ γνωρίζομεν ὅλους τοὺς κινδύνους τοῦ τόπου, καὶ γνωρίζομεν ἀκόμη πῶς νὰ τοὺς ἀποφεύγωμεν. Μὴν εὔχεσαι νὰ γνωρίσῃς τοὺς κινδύνους τῆς συναντήσεως μὲ τὰ μεγάλα θηρία! Εἶσαι ἀσυνήθιστος μ' αὐτὰ τὰ πράγματα, καὶ ἡ ἔλλειψις τῆς πείρας ἠμπορεῖ νὰ σοῦ στοιχίσῃ τὴν ζωήν.

Ἡ συμβουλὴ αὐτὴ ἦτο φρόνιμος, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀγάπην ποῦ εἶχε πρὸς τὰς περιπετείας, ὁ Ὑβὼν δὲν τὴν εὕρισκε διόλου τῆς ὀρέξεώς του.

Τὰ ἄλογα ἐπήγαιναν βάδην. Ἡ ζέστη ἦτο εἰς τὸ κατακόρυφόν της, καὶ ὁ καθένας των δὲν ἔβλεπε τὴν ὥραν πότε νὰ κάμουν σταθμόν· ἡ κατάστασις τῶν στομάχων των τοὺς ἐβίαζε νὰ σταθμεύσουν.

Ὁ Μέγας ὅμως Ἀρχηγὸς εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ φθάσῃ εἰς μίαν δροσερὰν τοποθεσίαν, ὅπου νὰ μείνουν προφυλαγμένοι ἀπὸ τὸν φλογερὸν ἥλιον, καὶ δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀλλάξῃ ἀπόφασιν, μ' ὅλας τὰς διαμαρτυρίας τοῦ Σὶρ Βασίλη, ὁ ὁποῖος, καὶ εἰς αὐτὸν ἀκόμη τὸν ἄγριον τόπον δὲν ἐννοοῦσε νὰ τοῦ χαλάσουν τὴν τάξιν τῶν συνηθειῶν του. Ἐπὶ τέλους, νὰ μὴν ἔχῃ ἐδῶ τὴν ὑπηρεσίαν καὶ τὰ ἐκλεκτὰ φαγητά, ποῦ εἶχεν εἰς τὴν

«Ἦλθε μὲ τρία αὐγὰ στρουθοκαμήλου ..» (Σελ. 186.)

κατοικίαν του, εἰς τὸ Λονδῖνον, αὐτὸ τὸ παρεδέχετο, ὄχι ὅμως καὶ νὰ τοῦ ἀλλάξουν τὰς ὥρας ποῦ ἦτο συνηθισμένος νὰ κάθεται στὸ τραπέζι!

Δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἦτο γεμάτος ἀπὸ δυστροπίαν, μόλις καὶ μετὰ βίας ἀπεκρίνετο εἰς τὰ λόγια τῶν συντρόφων του, ἔβγαζε κάθε στιγμὴ καὶ ἐκύτταζε τὸ χρονόμετρόν του, κ' ἐξεθύμαινε διαρκῶς εἰς τὸ ἰσχνὸν ἄλογό του, τὸ ἀρωστιάρικο εἰς τὸ φαινόμενον, ἀλλὰ πρώτης τάξεως ζῷον, ὅπως ἦσαν καὶ τῶν ἄλλων ταξειδιωτῶν τὰ ἄλογα. Ἦσαν ὅλα ζῷα δοκιμασμένης ἀντοχῆς, εἶχαν δηλαδὴ θεραπευθῆ ἀπὸ τὰ κεντήματα τῆς μύγας *τσὲ-τσέ*, καὶ δὲν τὰ ἔπιανε τοῦ λοιποῦ τὸ κέντημα τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ ἐντόμου, ποῦ ζῇ κατὰ στίφη κοντὰ εἰς τὰ ρεύματα τῶν ποταμῶν καὶ εἰς τοὺς βάλτους τῆς Ἀφρικῆς.

Χάρις εἰς αὐτὰ τὰ ἄλογα, τὸ ταξεῖδι, ἕως τώρα, εἶχε γίνει χωρὶς δυσκολίας.

Ὁ Μέγας Ἀρχηγὸς εἶχε προνοήσει ν' ἀπαιτήσῃ δύο ἑβδομάδων στάθμευσιν εἰς τὸ Μπουλαβάγιο, διὰ νὰ ἑτοιμασθοῦν τὰ ἐφόδια τοῦ ταξειδίου, καί, ἀπο τότε, ἐφρόντιζε νὰ μὴ κουράζωνται πολὺ οἱ Εὐρωπαῖοι. Μικρὰ ἦσαν τὰ ἡμεροδρόμια ποῦ τοὺς ὑπεχρέωνε νὰ κάμνουν, αὐτὸς δὲ παρεσκεύαζε τὰ τῆς ἀναπαύσεως καὶ τὰ τοῦ φαγητοῦ εἰς τὰ χωρία τῶν ἰθαγενῶν, ποῦ εὕρισκαν εἰς τὸν δρόμον. Δι' αὐτὸ εἰς τὸ διάστημα τῶν δέκα ἐκείνων ἡμερῶν ἐλάχιστον δρόμον εἶχαν διανύσῃ, κ' εὑρίσκοντο ἀκόμη εἰς τὴν Ματαμπελελάνδην, αὐτόνομον ἐπαρχίαν τῆς μεσημβρινῆς Ροδεσίας.

— Ἐπὶ τέλους! ἐψιθύρισεν ὁ Σὶρ Βασίλης, ὅταν ὁ Ἰανὸς ἔδωκε τὸ σημεῖον τῆς σταθμεύσεως.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν διὰ νὰ δέσῃ τὸ ἄλογό του, ὁ Ἄγγλος μας ἐπέρασεν ἁπλῶς τὰ ἡνία εἰς τὸ χέρι του, καὶ ὥρμησε σὲ μιὰ ἀγριοκερασιά, τῆς ὁποίας τοὺς καρποὺς ἤρχισε νὰ λαφυραγωγῇ.

Τὸ μέρος ποῦ ἐδιάλεξεν ὁ Μέγας Ἀρχηγὸς διὰ νὰ μείνουν ἦτο θαυμαστόν, δασάκι μᾶλλον παρὰ μεγάλο δάσος, μὲ φοίνικας, ἀκακίας, δένδρα-καουτσούκ, *τεκτονίας*, πορτοκαλέας, ἀγρίας μαγγλέας καὶ συκέας.

— Ἀ! τί ὡραῖα ποῦ θὰ ἤτανε ἐδῶ, νὰ καθήσωμε νὰ φᾶμε! ἐφώναξεν ὁ Ὑβών, καθὼς ἐπήγαινε νὰ ἐξαπλωθῇ κάτω ἀπὸ μιὰ παραπολὺ μεγάλη συκιά, τῆς ὁποίας τὰ χαμηλότερα κλαδιὰ ἔπεφταν κάτω, εἰς πολὺ μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ ἔδαφος, καὶ ἐσχημάτιζαν οὕτω ἕνα σκιερὸν ἄσυλον γεμάτο ἀπὸ δροσιάν.

— Δὲν θὰ μᾶς λείψουν βέβαια τὰ φροῦτα ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἀπήντησεν ὁ Γιάγκος. Ἐγώ, ἂν καὶ ἐπροτιμοῦσα κἄτι τι στερεώτερο, θὰ εὐχαριστηθῶ, ἐπὶ τέλους, καὶ μὲ τὰ δυσκολομάσσητα παξιμάδια μας, συντροφευμένα μὲ αὐτὰ τὰ χρυσᾶ καὶ χυλωμένα σῦκα, ποῦ εἶνε ἄφθονα ἐδῶ.

— Πούφ! ἀπήντησεν ὁ Σὶρ Βασίλης, μὲ τὸ στόμα γεμάτο ἀπὸ βατόμουρα, ποῦ εἶχεν ἀνακαλύψῃ εἰς τὰ χαμόδενδρα ἐκεῖ, καὶ διὰ τὰ ὁποῖα εἶχεν ἐγκαταλείψῃ τὰ ἀγριοκέρασα. Ὅλα τὰ φροῦτα τοῦ κόσμου δὲν ἀξίζουν ἕνα ροσμπίφ!

Ἕνας πυροβολισμὸς τὸν διέκοψε. Ὅλοι ἐτινάχθησαν ἐπάνω, καὶ ὥρμησαν ν' ἁρπάξουν τὰ τουφέκια των.... Ἀλλὰ ἀδίκως ἀνησύχησαν· μετ' ὀλίγον ἐνεφανίσθη ὁ Μόνας, ποῦ εἶχε φύγῃ ὀλίγας στιγμὰς προτήτερα μαζὶ μὲ τὸν ἀνεψιόν του διὰ νὰ εὕρουν τίποτε κυνῆγι. Ἐκουβαλοῦσεν εἰς τὴν πλάτην του μίαν ἀντιλόπην, μὲ καστανὸν τρίχωμα, μὲ κεφαλὴν λευκήν... Ὁ πυροβολισμὸς ποῦ εἶχε τρομάξῃ τοὺς ταξειδιώτας, ἦτο αὐτὸς ποῦ εἶχε δώσῃ τὸν θάνατον εἰς τὸ εὔμορφον ἐκεῖνο ζῷον.

— Χίπ...χίπ...οὔρρα! διὰ τὸν Μεγάλον Ἀρχηγόν, ποῦ μᾶς φέρνει τὸ ψητὸ ποῦ γυρεύουμε! — ἐφώναξεν ὁ Σὶρ Βασίλης.

Ὁ Μόνας εἶχεν ἀρχίσῃ κι' ὅλας νὰ γδέρνῃ τὴν ἀντιλόπην· τῆς ἔβγαλε τὰ ἐντόσθια, ἐμάζευσε πέτρες διὰ τὸ τζάκι, ἔπειτα ἐχώρισε τὲς μπριζόλες κ' ἔκοψε φέτες τὸ ψαχνὸ κρέας τῶν μεριῶν, ἐνῷ ὁ κ. Ζουανὶκ καὶ ὁ Ὑβὼν ἐμάζευαν ξύλα.

Ὁ θεῖος τοῦ Ἰανοῦ ἦτο ἐφωδιασμένος μὲ ἀρκετὴν προμήθειαν ἀπὸ σπίρτα. Ὡς ποῦ νὰ 'πῆτε τρία, ἡ φωτιὰ ἐσπιθοβόλησε, καὶ ὁ Μέγας Ἀρχηγός, ποῦ εἶχεν ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντα ἀρχιμαγείρου, ἑτοίμασε τὰ ψητά του.

Ὁ Γιάγκος καὶ ὁ Ὑβὼν ἐξεκίνησαν καὶ αὐτοί, κἄτι νὰ εὕρουν καὶ νὰ φέρουν ὡς συνεισφοράν των εἰς τὸ τραπέζι, ἐνῷ ὁ σὶρ Βασίλης ἐξανάρχιζε τὴν λεηλασίαν του εἰς τὰ βατόμουρα, ὁ δὲ κ. Ζουανὶκ ἔκαμνε τὸν παραμάγειρον τοῦ Μόνα.

Ὁ Ἰανὸς ἐπέστρεψε πρῶτος, φορτωμένος μὲ τοὺς καστανοὺς καρποὺς τοῦ *μαχομποχόμπο*, τὸ ὁποῖον εἶνε δένδρον μὲ ὑπερβολικὰ σκληρὸν ξύλον, καὶ τὰ ροδαλὰ δαμάσκηνα τοῦ *μοτσουρί*, φυτοῦ μὲ πυραμιδοειδὲς φύλλωμα, τὸ ὁποῖον ἐνθυμίζει τὰ ἰδικά μας κυπαρίσσια.

Ὁ Γιάγκος ἦλθεν ἔπειτα, φέρων μὲ ἀπείρους προφυλάξεις, μέσα εἰς τὴν μπλοῦζάν του, τὴν ὁποίαν εἶχε μεταβάλῃ εἰς πρόχειρον μπόγον, τρία αὐγὰ στρουθοκαμήλου, μὲ τὰ ὁποῖα, ἐσκέπτετο, ὅλοι θὰ ἔμεναν εὐχαριστημένοι.

Αἱ φέτες τῆς ἀντιλόπης ἐτσιτσίριζαν ἐπάνω εἰς τὴν κόκκινην ἀνθρακιάν, κ' εὐωδίαζεν ἡδονικώτατα ὁ καπνός των, κατὰ τὴν γνώμην ὄχι μόνον τοῦ Σὶρ Βασίλη, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν συντρόφων του. Ὅλοι ἐσκόπευαν νὰ τιμήσουν τὰ ψητά, τὰ ὁποῖα ὁ Μόνας, μὲ ἦθος ἀνθρώπου ποῦ ξέρει τὴν τέχνην του, ἐπασπάλιζε μὲ ψιλὸ ἁλάτι...

— Ὁρίστε στὸ τραπέζι! ἐφώναξε φαιδρότατα ὁ κ. Ζουανίκ, ὁ ὁποῖος ἔβαζε μὲ τάξιν συκόφυλλα, ὡς πιάτα, ἐπάνω στὸ τραπέζι τῆς χλόης.

— *Γές*, στὸ τραπέζι! ἐπανέλαβεν ὁ Σὶρ Βασίλης καθήμενος σταυροπόδι ἐμπρὸς εἰς τὸ πιάτο του.

— Ἀμέ, ὁ Ὑβών; ἠρώτησεν ὁ Γιάγκος.

Τὴν ἰδίαν στιγμήν, ὡς διὰ ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ νέου, ἡ φωνὴ τοῦ μικροῦ ἠκούσθη, κἄπως μακρυά, ποῦ ἐφώναζε τὸν Ἰανόν.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἐδείκνυε πεῖσμα μᾶλλον παρὰ ἀνησυχίαν, ὁ Γιάγκος ὅμως ἠννόησεν ὅτι κἄποιο δυστύχημα εἶχε συμβῆ εἰς τὸν μαθητήν του.

Ἐγκατελείφθη τὸ φαγητὸν ἐπάνω στὰ κάρβουνα, καί, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἄγγλον ποῦ ἐμουρμούριζεν ἐναντίον τοῦ Ὑβὼν κ' ἔμεινε νὰ φυλάττῃ τὲς μπριζόλες, ὅλοι ὥρμησαν πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀκουσθῆ ἡ φωνή.

Ὁ Ἰανὸς ἔτρεχε γρηγορώτερα ἀπ' ὅλους, κ' ἔφθασε πρῶτος κοντὰ εἰς τὸν Ὑβών, ποῦ ἦτο γαντζωμένος ἀπὸ εἴκοσι μερὲς τῶν ρούχων του εἰς τὰ ἀγκάθια ἑνὸς εἴδους ἀραποσυκιᾶς, ἀπὸ τὰ ὁποῖα, ὅσον καὶ ἂν ἠγωνίζετο, δὲν κατώρθωνε νὰ ξεκολλήσῃ.

— Δὲν εἶνε τίποτε, ἐξήγησεν ὁ μικρὸς ἰθαγενὴς εἰς τοὺς συντρόφους του, ὅταν ἐπλησίασαν καὶ αὐτοί... Ὁ Ὑβὼν ἐπιάσθη στὴν παγίδα τοῦ «κάτσ' ἐδῶ-λιγάκι», ὅπως λέγουν οἱ περιηγηταὶ αὐτὸ τὸ δένδρον.

Ἥσυχος τώρα ὁ Μόνας ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ψητά του, κ' ἔμειναν ὁ ἀνεψιός του καὶ οἱ δύο Γάλλοι διὰ νὰ ἐλευθερώσουν τὸν αἰχμάλωτον, ἀλλὰ μὲ πολλὰ μαρτύρια, διότι τὰ χέρια των αἱμάτωσαν μετ' ὀλίγον.

Ἐπάνω ἀπὸ τὰ μισὰ ἀγκάθια εἶχαν ἀποσπασθῆ, ὅταν ὁ Ἰανός, ὁ ὁποῖος ἐξεκολλοῦσεν ἀπὸ αὐτὰ τὸ κάτω μέρος τοῦ πανταλονιοῦ τοῦ αἰχμαλώτου, ἐσηκώθη μὲ πολλὰς προφυλάξεις καὶ εἶπε μὲ χαμηλὴν φωνήν, χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια του.

— Οὔτε κίνημα, οὔτε λέξιν, εἰδεμὴ εἶσαι χαμένος!

Ἀπὸ τὴν κίνησιν τῶν χειλέων του, τὸν εἶχεν ἐννοήσῃ καὶ ὁ κ. Ζουανίκ.

Οἱ τρεῖς Γάλλοι ἔμειναν ἀκίνητοι, μὲ τὰ βλέμματά των ἀπλανῆ, κρατοῦντες τὴν ἀναπνοήν των, εὑρισκόμενοι εἰς τὴν ἀπορίαν τί νὰ ἦτο τάχα αὐτὸς ὁ κρυφὸς καὶ ἐξαφνικὸς κίνδυνος, τὸν ὁποῖον τίποτε δὲν ἐφανέρωνε...

(Ἕπεται συνέχεια) **Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ**

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΙΤΑΛΟΙ ΠΟΔΗΛΑΤΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

Ὁ δειλινὸν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς, περὶ λύχνων.... *πρὶν νὰ φᾷς*, ἐξῆλθα νὰ κάμω τὸν συνηθισμένον μου περίπατον, διὰ τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος, μέχρι τοῦ Ζαππείου. Κυριακὴ ἀπὸ τὰς κοινάς. Δὲν ἤλπιζα νὰ ἰδῶ τίποτε ἐξαιρετικώτερον ἀπὸ τὸν καθημερινὸν περίπατον, κάπως ζωηρότερον, διότι εἰς τοὺς τακτικοὺς περιπατητὰς τὴν Κυριακὴν προστίθενται καὶ οἱ ἔκτακτοι. Ἤμουν ὁλως διόλου ἀνήξερος, ἀνύποπτος, ἀπροετοίμαστος... Καὶ ἔξαφνα, μόλις κάμπτω τὴν ὁδὸν Εὐριπίδου, διὰ νὰ εἰσέλθω ἀπὸ τὸ περιβολάκι τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου, βλέπω, μὲ μεγάλην μου ἔκπληξιν, ἐν τῶν φωτεινῶν τόξων τῆς ὁδοῦ αὐτῆς ἀναμμένον! Τί εἶνε πάλι ἀπόψε; ἐσυλλογίσθηκα. Πρὸς τί αὐτὴ ἡ φωταψία; Ὅλα τὰ τόξα εἶνε ἄρά γε ἀναμμένα, ἢ μόνον αὐτό, διὰ καμμίαν ρεκλάμαν; Ἀλλὰ κανένα θέατρον δὲν ξεύρω εἰς αὐτὸ τὸ μέρος... Τί συμβαίνει;

Προχωρῶ ἀκόμη, καὶ βλέπω καὶ δεύτερον τόξον ἀναμμένον. Μπᾶ!... Βγαίνω εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου καὶ βλέπω ὅλα τὰ τόξα ἀναμμένα, ὅλον τὸν δρόμον φωτοπλημμυρισμένον, ἑορτάσιμον! Ἔφθασε δὲ ἡ ἔκπληξίς μου εἰς τὸ κατακόρυφον, ὅταν εἶδα τὸν κόσμον, ἀντὶ νὰ περιπατῇ ἄνω-κάτω, νὰ εἶνε παρατεταγμένος, δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, εἰς τὰ ἄκρα τῶν πεζοδρομίων, καὶ νὰ κυττάζῃ μὲ ἀνυπομονησίαν κατὰ τὴν Ὁμόνοιαν... Τί εἶνε λοιπόν; Ποῖον περιμένουν; Ποῖος Βασιλεὺς μᾶς ἔρχεται πάλιν, μόλις ἔφυγε ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας;...

Πλησιάζω κ' ἐρωτῶ ἕνα τῶν παρατεταγμένων κυρίων. Εἰς τὴν ἐρώτησίν μου γυρίζει καὶ μὲ κυττάζει ἔκπληκτος, ἀπὸ πάνω ἕως κάτω. Ὡς νὰ μοῦ ἔλεγε: «Μ' ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε, κύριε; Δὲν ζῆτε λοιπὸν εἰς τὰς Ἀθήνας;» Καὶ τέλος ηὐδόκησε νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ:

—Ἔρχονται οἱ Ἰταλοὶ ποδηλάται.

Μπᾶ! νὰ πάρ' ἡ ὀργή! Κ' ἐγὼ τὸ εἶχα λησμονήσῃ ὁλωσδιόλου!... Μὰ τί νὰ πρωτοθυμηθῇ κανεὶς ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας; Ναί, βέβαια, οἱ Ἰταλοὶ ποδηλάται... Εἶχα ἰδῆ γι' αὐτοὺς τὸ πρωὶ εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι φθάνουν ἀπόψε. Ἀλλὰ δὲν ἤξευρα ὅτι θὰναφθοῦν τὰ τόξα καὶ θὰ παραταχθῇ ὁ κόσμος εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου! Τελοσπάντων, παρετάχθην κ' ἐγὼ μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους, ἐντροπιασμένος ὀλίγον διὰ τὴν ἄγνοιάν μου, κ' ἐπερίμενα. Μετ' ὀλίγον ἀκούω μακρόθεν σάλπιγγας καὶ μουσικάς. Ὁ κόσμος συγκινεῖται. Νά, νά, ἔρχονται!... Καὶ ἕνας ὅμιλος ποδηλατῶν περνᾷ ἐμπρός μας ὡς ἀστραπή. Ὄχι, δὲν εἶνε αὐτοὶ οἱ Ἰταλοί. Εἶνε οἱ Ἕλληνες ποῦ ἐπῆγαν εἰς προϋπάντησίν των καὶ τοὺς κάμνουν τὸν ὁδηγόν...

Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἰταλοὶ δὲν εἶνε μακράν. Νά τους! ἔρχονται! φθάνουν! Εἶνε τώρα ὅλοι πεζοὶ καὶ ὁδηγοῦν τὰ ποδήλατά των σημαιοστόλιστα καὶ ἀνθοστόλιστα. Μαζί των εἶνε καὶ ἄλλοι Ἕλληνες ποδηλάται, καὶ αὐτοκίνητα, καὶ ἁμάξια, καὶ ἡ μουσικὴ τοῦ Ὀρφανοτροφείου, καὶ κόσμος πολύς, ἄπειρος, ἀκολουθῶν... Ζητωκραυγαί, χειροκροτήματα, ἀνθοβροχή, καλῶς ὡρίσατε, βίβα λ' Ἰτάλια!... Χαρά, συγκίνησις, ἐνθουσιασμός, βοή, κακό, τρεχάλα, συνωστισμός... Οἱ παρατεταγμένοι ξεκινοῦν, τρέχουν, παρακολουθοῦν, τὸ ρεῦμα των μὲ παρασύρει, καὶ ἑκὼν ἄκων φθάνω κ' ἐγὼ μὲ τὴν πομπὴν εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος καὶ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ἐπιτροπῆς τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων. Ἐκεῖ ὑποδοχαί, προσφωνήσεις, ἀντιφωνήσεις, ἐναγκαλισμοί, κοσμοχαλασιά. Τὰ ἴδια ἔπειτα εἰς τὴν Ποδηλατικὴν Ἑταιρείαν, τὰ ἴδια εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, ἕως τὴν νύκτα. Βίβα λ' Ἰτάλια καὶ βίβα λὰ Γκρέτσια. Ἡ ὑποδοχὴ τοῦ Βασιλέως τῆς Ἰταλίας ἐν μικρογραφίᾳ. Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἀκόμη μίαν φορὰν ξετρελλαμένοι, περιχαρεῖς, ἑορτάσιμοι, — ὅπως τώρα — ὕστερα κατήντησε νὰ εἶνε καθημέραν, πότε μὲ τοῦτο, πότε μ' ἐκεῖνο, πότε μὲ τὸ ἄλλο...

Οἱ Ἰταλοὶ Ποδηλάται, — ἔνδοξα μέλη τοῦ ἐνδόξου ἰταλικοῦ *Τοῦριγκ Κλούμ*, ὅπως εἶπε κάποιος εἰς τὴν προσφώνησίν του, — ἔμειναν κατενθουσιασμένοι μὲ τὴν θερμὴν ὑποδοχὴν ποῦ τοὺς ἔγινεν εἰς τὰς Ἀθήνας, καθὼς καὶ εἰς τὰ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος, τὰ ὁποῖα διῆλθον μὲ τὰ ποδήλατά των. Παντοῦ, καὶ εἰς τὰς ἐξοχὰς καὶ εἰς τὰς πόλεις, οἱ Ἕλληνες, ἀπὸ τῶν ἐπισήμων μέχρι τῶν ποιμένων, δὲν ἤξευραν πῶς νὰ τοὺς περιποιηθοῦν. Ἀπὸ ὅλας τὰς ἐκδρομάς, τὰς ὁποίας ἔκαμαν ἕως τώρα, — κ' ἔχουν διατρέξῃ μὲ τὰ ποδήλατά των ὅλην τὴν Εὐρώπην, — ἡ ἐκδρομή των εἰς τὴν Ἑλλάδα τοῖς ἀφῆκε τὰς ὡραιοτέρας ἐντυπώσεις. Ἡ ἀθλιότης τῶν δρόμων μας, ἀκαταλλήλων διὰ ποδηλάτας, τοὺς ἐστενοχώρησεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ· ἀλλ' ὅπου ἔφθαναν, ταλαιπωρημένοι καὶ κατακουρασμένοι, ἡ ἐγκάρδιος ὑποδοχὴ καὶ περιποίησις τοὺς ἀπεζημίωνε μὲ τὸ παραπάνω. Οὕτω καὶ ἐδῶ, μετὰ τὰ παθήματα τῆς Ἱερᾶς Ὁδοῦ, ὅπου τὰ ποδήλατά των ἐχώνοντο εἰς σκόνην μισοῦ μέτρου, τοὺς ἀπεζημίωσεν ἡ φωτοπλημμύρα καὶ ἡ ἀνθοβροχὴ τῆς ὁδοῦ Σταδίου.

Ἀλλὰ καὶ χωρὶς ὑποδοχάς, καὶ χωρὶς προσφωνήσεις, καὶ χωρὶς ἄνθη, τί εὔμορφον ποῦ εἶνε νὰ διασχίζῃ κανεὶς τὸν κόσμον μὲ καλὸν ποδήλατον καὶ μὲ καλὴν συντροφιάν, τί ὡραῖαι ποῦ εἶνε αἱ ἐκδρομαὶ αὐταί, τὰς ὁποίας συχνὰ διοργανώνουν τὰ εὐρωπαϊκὰ σωματεῖα! Εὐτυχῶς ἤρχισαν νὰ γίνωνται καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ τὰ νεοσύστατα ἑλληνικὰ σωματεῖα, τοὺς Ὁμίλους, τοὺς Συνδέσμους καὶ τὰς Ἑταιρείας. Διότι ἤρχισε νὰ κατανοῆται καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ μεγάλη ἀλήθεια, ὅτι ἡ ζωὴ εἶνε... κίνησις.

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Α'.

Ὁ Τοτὸς ἔγινε ζωγράφος...

— Μπά! θὰ 'πῆτε ὅλοι σας. Πῶς ἔγινε τόσο γρήγορα; Πότε ἐτελείωσε τὰ μαθήματά του; πότε ἐπῆγε κ' ἐσπούδασε στὸ Πολυτεχνεῖο; πότε ἐπῆρε δίπλωμα;

— Τίποτε ἀπὸ αὐτά, σᾶς ἀπαντῶ ἐγώ. Ὁ Τοτὸς θὰ τελειώσῃ τὰ μαθήματά του ὕστερα ἀπὸ πέντε ἢ ἕξη χρόνια. Καὶ ἔπειτα, ἔχει ὁ Θεός... Ἠμπορεῖ καὶ νὰ σπουδάσῃ καὶ νὰ μὴ σπουδάσῃ στὸ Πολυτεχνεῖο, ἠμπορεῖ καὶ νὰ γίνῃ καὶ νὰ μὴ γίνῃ ζωγράφος, ἠμπορεῖ καὶ νὰ πάρῃ καὶ νὰ μὴν πάρῃ δίπλωμα.

Τώρα ὅμως εἶνε ζωγράφος.

Ἐπῆρε μπογιαμᾶ ἕνα κουτὶ χρώματα καὶ μιὰ παλέττα μὲ πινέλλα τὴν Πρωτοχρονιά. Τί νὰ τὰ κάμῃ; Ἔπρεπε νὰ γίνῃ ζωγράφος. Καὶ ἔγινε.

Εἰς τὸ *παράθυρο* τοῦ δωματίου του ἔχει κρεμασμένο ἕνα μεγάλο χαρτόνι, μὲ μεγάλα γράμματα:

«Τοτος, *ζωγράφος καλλιτέχνης*.

Εἶδαν τὸ χαρτόνι, ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸ σπίτι, τὰ ἐξαδελφάκια του, ὁ Νῖκος καὶ ἡ Ζαΐρα, καὶ τὰ ἐσάστισαν.

— Θὰ πάω νὰ μὲ ζωγραφίσῃ! — ἐφώναξε ὁ Νῖκος.

— Κ' ἐγώ! εἶπε καὶ ἡ Ζαΐρα.

Καί, ἀπὸ τὴν χαράν της, ἔσφιξε τὴν κοῦκλά της, τὴν Παλμύρα, στὴν ἀγκαλιά της.

— Γώ! γώ! ἔκαμε καὶ ἡ κοῦκλα, διότι ἦτο ἀπὸ ἐκεῖνες τὲς κουκλίτσες, ποῦ φωνάζουν ἅμα τὲς σφίξῃς λίγο στὸ στῆθος.

— Ἂς ἔρθῃ κι' αὐτή! εἶπε ὁ Νῖκος.

Καὶ μιά, καὶ δυό, — εὑρέθησαν καὶ

οἱ τρεῖς εἰς τὸ σπίτι τοῦ Τοτοῦ. Ὁ Νῖκος ἐφοροῦσε τὰ ναυτικά του, ἀλλά, ἐπειδὴ ἐπήγαινε νὰ τὸν ζωγραφίσουν, ἐπῆρε κ' ἐφόρεσε κ' ἕνα παλιὸ ψηλὸ καπέλλο τοῦ μπαμπᾶ, τὰ χρυσᾶ γυαλιὰ καὶ τὴν μεγάλη ὀμπρέλλα τοῦ παππποῦ, καὶ τὲς γκέττες, ποῦ ἔβαζε κ' ἐπήγαινε στὸ κυνῆγι ὁ Γιάγκος, ὁ φοιτητὴς ἀδελφός του...

— Τόκ! τόκ! μέσα εἶνε ὁ κύριος ζωγράφος;

— Μάλιστα, κύριε.

Ἡ πόρτα ἀνοίγει, καὶ παρουσιάζεται ὁ ἴδιος ὁ Τοτός, μὲ τὴν παλέτταν, τὰ πινέλλα καὶ τὸ ραβδί του.

Τὶ ὡραῖος ποῦ εἶνε!

«Εἴσθε σεῖς ὁ κύριος ζωγράφος;» (Σελ. 188)

Ἡ Ζαΐρα ἀνοίγει σὰν χάχας τὸ στόμα της, καθὼς τὸν βλέπει. Διότι ὁ κύριος ζωγράφος φορεῖ μιὰ παλιὰ *τραγιάσκα* τῆς ἀδελφῆς του, ἕναν καλλιτεχνικώτατον λαιμοδέτην, κ' ἕνα φα-

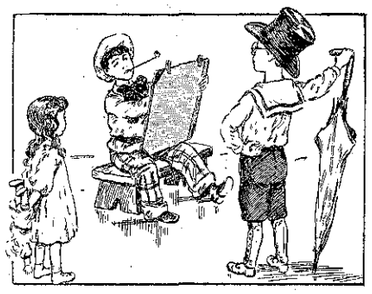

«Ὁ ζωγράφος ἀρχίζει τὸ ἔργον του.» (Σ. 188)

νελλένιο πλατὺ πανταλόνι τοῦ μπαμπᾶ, ὅπου κολυμπᾷ ὅλος μέσα. Ἔχει καὶ μιὰ ἄδεια πίπα στὸ στόμα! Τέλειος καλλιτέχνης! Εἶνε ἀλήθεια πῶς μυρίζει ἡ πίπα καπνό, ποῦ τοῦ κάθεται λίγο στὸ λαιμό, ἀλλά... ἐμπρὸς στὰ κάλλη, τί εἶνε ὁ πόνος!

Καὶ τί σοβαρὸς ποῦ εἶνε! Κάνει πῶς δὲν τοὺς γνωρίζει...

— Εἴσθε σεῖς ὁ κύριος ζωγράφος; — ἐρωτᾷ ὁ Νῖκος, πιὸ πολὺ σοβαρὸς αὐτός.

— Μάλιστα, κύριε. Ἐπιθυμεῖτε νὰ νὰ σᾶς ζωγραφίσω; Ὁρίστε, ἀπ' ἐδῶ, παρακαλῶ.

Καὶ ὁ κύριος ζωγράφος ἁρπάζει εὐθὺς τὸ τελλάρο ὅπου εἶχε στερεωμένο ἕνα μεγάλο κομμάτι χαρτὶ τῆς ἰχνογραφίας.

Ὁ Νῖκος παίρνει ἀμέσως μίαν ἡρωϊκὴν πόζαν. Ἀκκουμπᾷ τὴν ὀμπρέλλαν κάτω, τὸ ἕνα χέρι ἐπάνω εἰς τὴν ὀμπρέλλαν καὶ τὸ ἄλλο εἰς τὴν μέσην του.

Ὁ ζωγράφος ἀρχίζει τὸ ἔργον του, καὶ ἡ Ζαΐρα τόσον τὸν θαυμάζει, ὥστε λησμονεῖ καὶ κρατεῖ ἀνάποδα τὴν καϊμένην τὴν Παλμύραν...

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΘΡΑ

ΜΑΘΗΜΑ ΚΑΙ ΜΑΘΗΜΑ

— Μά, τόσο κουτὴ εἶσαι, καϊμένη Μαργαρώ! ἔλεγε καταθυμωμένη ἡ Εἰρήνη· πᾶνε δεκαπέντε ἡμέρες ποῦ ἰδρώνω καὶ σκοτώνομαι γιὰ νὰ σοῦ μάθω τὸν πίνακα τοῦ πολλαπλασιασμοῦ, κ' ἐσὺ οὔτε τρεῖς ἀριθμοὺς δὲν ἔμαθες σωστά. Ἐπίτηδες τὸ κάνεις;

— Ὄχι, κυρία Εἰρήνη, δὲν τὸ κάνω ἐπίτηδες... Προσέχω πολὺ ἐγὼ εἰς ὅ,τι μοῦ λέτε.

— Ἀπ' ἐναντίας! δὲν προσέχεις διόλου! Ἂν ἐπρόσεχες, θὰ ἐμάθαινες καλλίτερα τὸ μάθημα ποῦ σοῦ κάνω, κ' ἐγὼ δὲν θὰ ἔχανα ἄδικα τὸν καιρό μου. Ἀρχίζω νὰ μετανοιώνω, ποῦ σοῦ εἶπα νὰ ἔρχεσαι γιὰ νὰ σοῦ μάθω ἀριθμητικήν...

— Ὦ! ὄχι, κυρία Εἰρήνη, μὴ μὲ διώξετε ἔτσι! — ἐφώναξε ἡ μικρούλα Μαργαρώ, καὶ τὴν ἐπῆραν τὰ δάκρυα... Νὰ ξέρατε τί χαρὰ θὰ πάρῃ ὁ πατέρας μου, ἅμα 'δῇ πῶς ἔμαθα καὶ κάνω λογαριασμούς!

Ἡ Εἰρήνη ἦτο ἑτοιμη ν' ἀπαντήσῃ μὲ ἀπότομον τρόπον εἰς τὴν μαθήτριάν της, ὅταν εἶδε τὴν μητέρα της, ποῦ ἦτο ἐκεῖ καὶ ἤκουε. Ἐκοκκίνισε καὶ ἐκρατήθη...

— Μαργαρώ, παιδί μου, εἶπεν ἡ μητέρα τῆς Εἰρήνης, πήγαινε σπίτι σας' καὶ τὴν ὥρα ποῦ θὰ κάνῃς τὲς δουλειές σου, νὰ συλλογίζεσαι τὸ μάθημά σου· καὶ αὔριο, θὰ τὸ καταλάβῃς καλλίτερα.

Ὅταν ἡ μαθήτριά της ἔφυγε, ἡ ἐρασιτέχνις δασκάλισσα ἠθέλησε νὰ δικαιολογηθῇ πρὸς τὴν μητέρα της.

— Ἄ! κόρη μου, τῆς ἀπήντησεν αὐτή, μόνον μὲ τὴν ὑπομονὴν καὶ μὲ τὸν καλὸν τρόπον θὰ ἠμπορέσῃς νὰ διδάξῃς τὸν πολλαπλασιασμὸν εἰς αὐτὸ τὸ κορίτσι. Δὲν βλέπω τὸν λόγον διατί νὰ ἐξάπτεσαι καὶ νὰ τὸ μαλλώνῃς ἔτσι.

— Μά, ἐπὶ τέλους, μητέρα μου, χάνει κανεὶς τὴν ὑπομονή του· σὰν νὰ τὸ κάνῃ ἐπίτηδες αὐτὴ ἡ Μαργαρώ! Δεκαπέντε μέρες τώρα τῆς λέγω καὶ τῆς ξαναλέγω, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τὸ τέλος, τὸν Πυθαγόρειον πίνακα, καὶ αὐτὴ ἀκόμα δὲν ἔμαθε παρακάτω ἀπὸ «3 ἐπὶ 3 κάμνουν 9». Μπορεῖ κανεὶς νὰ μὴ θυμώσῃ καὶ νὰ μὴ μαλλώσῃ;

Ἡ μητέρα ἐκύτταξε καλὰ τὴν Εἰρήνην καὶ ἀπεμακρύνθη χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε. Καὶ ἡ Εἰρήνη ἐνόμισεν ὅτι ἡ μητέρα ἀνεγνώρισε τὸ δίκαιόν της...

Ἐκεῖνο τὸ ἴδιον βράδυ, ἡ Εἰρήνη μὲ τὴν μητέρα της ἐπῆγαν περίπατον, εἰς τὸ χωριὸ ποῦ ἔμεναν. Ἐπερνοῦσαν καὶ ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς κυρᾶ-Καλῆς, τῆς γιαγιᾶς τῆς Μαργαρῶς. Καὶ εἶδαν τὴν καλὴν γρηοῦλα, μαζὶ μὲ τὴν ἐγγονήν της, ποῦ ἐκοπάνιζαν λινάρι.

Ἅμα εἶδαν τὲς δύο «κυρίες»—ἄφησαν ἡ καθεμία τὸν κόπανόν της, κ' ἔτρεξαν νὰ τὰς παρακαλέσουν νὰ ἔλθουν καὶ νὰ ξεκουρασθοῦν λιγάκι εἰς τὸ φτωχικό των. Ἡ μητέρα τῆς Εἰρήνης ἐδέχθη τὴν καρέκλαν ποῦ τῆς ἔφεραν, κ' ἐκάθησε ἀπ' ἔξω, εἰς τὴν δροσιάν, ἐνῷ ἡ Εἰρήνη ἔλεγεν εἰς τὴν μαθήτριάν της.

— Μαργαρώ, δῶσέ μου κ' ἐμένα νὰ κοπανίσω λίγο· μοῦ φαίνεται πῶς δὲν εἶνε δύσκολο πρᾶγμα.

— Ὦ! εἶνε πολὺ εὔκολο τὸ κοπάνισμα· τὰ χέρια σας ὅμως, κυρία Εἰρήνη, ποῦ εἶνε τόσο μικρούλικα καὶ ἄσπρα, δὲν μοῦ φαίνεται πῶς θὰ μπορέσουν νὰ κρατήσουν τὸν κόπανο.

— Καὶ πῶς τὸν σηκώνεις ἐσύ, ποῦ εἶσαι μικρότερή μου; ἐσὺ εἶσαι ἕνδεκα ἐτῶν κ' ἐγὼ δεκατριῶν, κ' εἶμαι καὶ πιὸ δυνατὴ ἐγώ!

Ἔβγαλε τὸ καπέλλο καὶ τὴν μπερτίτσα της ἡ Εἰρήνη, ἔπιασε ἕνα χερόβολο λινάρι μὲ τὸ ἕνα χέρι καὶ τὸν κόπανο μὲ τὸ ἄλλο· καὶ ὕστερα εἶδε τί ἔκαμνε ἡ κυρὰ-Καλή, καὶ ἠθέλησε νὰ τὴν μιμηθῇ. Ἀλλὰ μόλις ἔδωκε δύο ἢ τρεῖς κτύπους εἰς τὰ σκληρὰ στελέχη τοῦ λιναριοῦ, καὶ ἀμέσως ἐστάθη λαχανιασμένη. Εἶδεν ὅτι αὐτὴ ἡ ἐργασία ἦτο πολὺ βαρειὰ διὰ τὰ χεράκια της. Ὁ ἐγωϊσμός της ὅμως τὴν ἔκαμε νὰ ἐξακολουθήσῃ, καὶ μὲ πολὺν κόπον ἀπετελείωσε τὸ κοπάνισμα εἰς τὸ ὀλίγον λινάρι ποῦ ἐκρατοῦσε. Καὶ τότε ἔπεσεν, ἐξαντλημένη ἀπὸ τὴν κούρασιν, εἰς μίαν καρέκλαν.

— Εἴδατε; εἶπε γελαστὴ ἡ καλὴ γρηοῦλα. Δὲν εἶνε χειροτέχνημα τὸ κοπάνισμα τοῦ λιναριοῦ!

— Πῶς ὅμως τὸ κοπανίζει ἡ Μαργαρώ, ποῦ δὲν εἶνε τόσο δυνατὴ σὰν ἐμένα;

— Ἄ! μά, ξέρετε, ἐγὼ τὴν ἔμαθα. Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἔδωσα δυὸ-τρία μοναχὰ κλωνιὰ νὰ κοπανίσῃ, γιὰ νὰ μὴν κουρασθῇ πολύ, σιγὰ-σιγὰ τῆς ηὔξησα τὴν *δόσιν*, καὶ τώρα, τὴν βλέπετε πῶς ἐσυνήθισε καὶ εἶνε σὰν κ' ἐμένα καλὴ τεχνίτρα... Καὶ ἔπειτα, καλή μου κυρία, οἱ πτωχοὶ σὰν ἐμᾶς εἶνε ὑπο-

χρεωμένοι νὰ γυμνάζουν ἀπὸ μικροὶ τὰ χέρια των στὲς χονδροδουλειές, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ βγάζουν τὸ ψωμί τους. Ἡ Μαργαρώ, ἂν καὶ πιὸ ἀδύνατη ἀπὸ σᾶς, κάμνει ἀπὸ τώρα πολλὰ πράγματα, ποῦ ἐσεῖς ποτὲ δὲν θὰ μπορέσετε νὰ κάμετε...

Ὅταν ἀνεχώρησαν ἀπὸ τῆς κυρᾶ-Καλῆς, ἡ μητέρα τῆς Εἰρήνης ἐγύρισε καὶ εἶπε εἰς τὴν κόρην της:

— Ἐννοεῖς τώρα, Εἰρήνη, γιατὶ αὐτὸ τὸ κορίτσι δὲν μαθαίνει τὸν πίνακα τοῦ πολλαπλασιασμοῦ ὅσον εὔκολα τὸν ἔμαθες ἐσύ;

— Ὄχι, καλή μου μητέρα...

— Γιατί δὲν ἠμπορεῖς κ' ἐσὺ νὰ κοπανίζῃς τὸ λινάρι ὅπως αὐτή;

— Διότι δὲν εἶνε τὰ χέρια μου γυμνασμένα σὰν τὰ δικά της.

— Λοιπόν, κόρη μου, καὶ ἡ Μαργαρώ δὲν ἔχει τὸ μυαλό της γυμνασμένο ὅπως ἐσύ, καὶ γι' αὐτὸ δυσκολεύεται νὰ μάθῃ αὐτὸ ποῦ σοῦ φαίνεται εὔκολο ἐσένα.

— Ἔχετε δίκαιον, μητέρα, δὲν τὸ εἶχα συλλογισθῆ.

— Φαντάσου λοιπὸν νὰ φαίνεται τώρα καὶ στὴν Μαργαρὼ ἄξιον ἀπορίας πῶς ἕνα κορίτσι μεγαλήτερό της καὶ δυνατὸ ὅπως ἐσύ, δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ οὔτε πέντε λεπτὰ τὴν ἐργασίαν, ποῦ αὐτὴ κάμνει ὧρες καὶ ὧρες! Καί...

— Μαντεύω τί θέλετε νὰ 'πῆτε, καλή μου μητέρα· εὑρίσκετε παράλογον ποῦ τὴν μαλλώνω ἐγώ, διότι δὲν καταλαβαίνει τὸ μάθημα, ὅπως ἂν μ' ἐμάλλωνε κι' αὐτή, διότι ἐγὼ δὲν κοπανίζω καλὰ τὸ λινάρι.

— Ἀκριβῶς, κόρη μου. Νὰ μιμηθῇς λοιπὸν κ' ἐσὺ τὴν κυρὰ-Καλή· νὰ βάζῃς τῆς Μαργαρῶς ὀλίγον μάθημα εἰς τὴν ἀρχήν, καὶ σιγὰ-σιγά, μὲ τὴν προσοχὴν καὶ μὲ τὴν φροντίδα, ποῦ θὰ καταβάλῃς, θὰ τῆς μάθῃς πολλὰ πράγματα...

ΑΝΝΑ ΠΥΡΓΩΤΟΥ

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ÉMILE PECH)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Φόβος ἐκυρίευσε τὴν Ἀνδρέαν. Ἀνεσηκώθη ὀλίγον, καὶ μὲ τὸν ἀγκῶνα στηριγμένον κάτω, μὲ τὴν κεφαλήν της στηριγμένην εἰς τὸ χέρι της, ἐπρόσεξε ν' ἀκούσῃ, γεμάτη ἀγωνίαν.

«Θὰ εἶνε τίποτε ζητιάνοι βέβαια» ἐσκέφθη, καὶ τὴν ἔπιασε ρῖγος ἀπὸ τὴν ἀηδίαν μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι τόσην ὥραν εἶχεν ἀναπαυθῆ δίπλα εἰς ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους.

Τώρα πλέον δὲν ὡμιλοῦσαν· ἡ Ἀνδρέα ὅμως τοὺς ἤκουε νὰ σιγοπατοῦν εἰς τὰ χόρτα, ὀλίγα βήματα μακρύτερα, κ' ἐφαντάσθη ὅτι ἔκαμναν τὰς ἑτοιμασίας των διὰ νὰ φύγουν.

Ἂν εἶχε μυαλό, ἔπρεπε νὰ θέσῃ τὸ ταχύτερον μεταξύ της καὶ αὐτῶν τῶν παλιανθρώπων τὸ μικρὸν διάστημα, ποῦ τὴν ἐχώριζεν ἀπὸ τὸν δρόμον, ὅπου, ἐπειδὴ ἦσαν πλησίον αἱ κατοικίαι, κανεὶς δὲν θὰ ἐτολμοῦσε νὰ τὴν ἐνοχλήσῃ. Δυστυχῶς, ἐφαντάσθη ὅτι καλλίτερα θὰ ἔκαμνεν, ἂν ἔμενεν εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἔμενεν ἀπαρατήρητος.

Ἐκάθησε λοιπὸν ἐκεῖ, χωρὶς νὰ κινηθῇ, κ' ἐκρατοῦσε τὴν ἀναπνοήν της, ἀνυπομονοῦσα πότε νὰ τοὺς ἰδῇ νὰ φεύγουν ἀπὸ ἐκείνην τὴν θέσιν, διὰ νὰ φύγῃ καὶ αὐτή... Ἐξαφνα ἀνεσκίρτησεν· ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους δὲν εἶχεν εἰπῆ εἰς τὸν ἄλλον προτήτερα ὅτι ἡ ὥρα ἦτο πέντε περασμένες; Ὦ! Θεέ μου! ἂν ἦτο ἀλήθεια! Ἂν εἶχε φύγῃ τὸ τραῖνο, ποῦ ἐπρόκειτο νὰ πάρῃ!

Τὴν στιγμὴν ποῦ ἔκαμνε νὰ βγάλῃ τὸ ὡρολόγι της διὰ νὰ βεβαιωθῇ τί ὥρα ἦτο, ἐνόμισεν, ὅτι ἤκουσε κάποιον ἐλαφρὸν κρότον. Τὸ ἔνστικτον τὴν παρεκίνησε νὰ σταματήσῃ τὴν κίνησιν ποῦ εἶχεν ἀρχίσῃ, καὶ νὰ στρέψῃ νὰ ἰδῇ.

Μία γυναῖκα ἦτο ἐκεῖ, ἐμπρός της, καὶ τὴν ἐκύτταζε καλὰ-καλὰ μ' ἕνα βλέμμα πονηρόν, ὕπουλον, σχεδὸν θηριῶδες. Ἐφοροῦσεν, ὅπως ὅλες σχεδὸν αἱ Ἀτσιγγάνες, μίαν φοῦσταν ἀπὸ τσίτι κλαδωτό, καταξεφτυσμένην καὶ καταλερωμένην ἀπὸ λάσπην, καὶ ἕνα σαλάκι ἀπὸ κόκκινο μαλλί, σταυρωτὰ δεμένο εἰς τοὺς ὤμους της· εἰς τὸ κεφάλι της εἶχε ἕνα μανδύλι μὲ κόκκινα καὶ μαῦρα τετράγωνα, δεμένο κάτω ἀπὸ τὸ σαγόνι της, καὶ εἰς τὰ πόδια της ἕνα εἶδος τσαρούχια μὲ μαβιὰ λουριά, τυλιγμένα ἐπάνω ἀπὸ τοὺς ἀστραγάλους της. Ἦτο ὑψηλὴ καὶ ἰσχνή, εἶχε τὸ πρόσωπον μελαψὸν καὶ ἡλιοκαμμένον, καὶ μεγάλοι χάλκινοι κρίκοι ἦσαν κρεμασμένοι εἰς τὰ αὐτιά της, τὰ μισοκρυμμένα ἀπὸ τὰ μαλλιά της τὰ μαῦρα «σὰν τοῦ κοράκου τὸ φτερό».

Ἦτο ἆρά γε ἀληθινὴ Ἀτσιγγάνα; Ἡ Ἀνδρέα ἀμφέβαλλε. Τὴν εἶχεν ἀκούσῃ νὰ ὁμιλῇ γαλλικά, μὲ προφορὰν πολὺ ξενικήν, ὁμολογουμένως, ἐγνώριζε δὲ ὅτι αὐτοὶ οἱ νομάδες ὁμιλοῦν μεταξύ των μίαν γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν μόνοι αὐτοὶ γνωρίζουν καὶ ἡ ὁποία εἶνε ἐντελῶς ἀκατάληπτος εἰς τοὺς βεβήλους. Ἐγνώριζεν ἐπίσης ὅτι δὲν ὀπισθοχωροῦν ποτέ, ἅμα τοὺς τύχῃ εὐκαιρία νὰ κάμουν καμμίαν κακὴν πρᾶξιν, καὶ εἶνε βέβαιοι ὁπωσδήποτε ὅτι θὰ τὴν κάμουν χωρὶς νὰ τιμωρηθοῦν. Ἴσως νὰ ἦσαν καὶ μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς καλοὶ ἄνθρωποι. Συχνά, εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία, ἢ εἰς τοὺς ἐξοχικοὺς δρόμους, ἡ Ἀνδρέα εἶχε συναντήσῃ Ἀτσιγγάνες ποῦ ἔπαιζαν τὸ ὀργανέττο διὰ νὰ μαζεύουν πεντάρες ἢ ἔλεγαν τὴν μοῖραν· τὰς εἶχε μάλιστα ἐλεήσῃ καὶ αὐτὴ κἄποτε, καὶ τὰς εἶχεν ἰδῇ πάντοτε ταπεινὰς καὶ πολὺ περιποιητικάς. Ἀλλὰ τότε αὐτὴ ἦτο μὲ τὸ ἁμάξι της καὶ μὲ συντροφιάν· ποτὲ δὲν εἶχε εὑρεθῇ μὲ τέτοιες ζητιάνες, ὁλομόναχη στὰ χωράφια, μακρὰν ἀπὸ κάθε προστασίαν καὶ κάθε βοήθειαν, ὅπως αὐτὴν τὴν στιγμήν, καὶ αὐτὸ διὰ τὸν κύριον λόγον ὅτι ἕως τότε ποτὲ δὲν εἶχε κάμῃ αὐτὸ τὸ τόλμημα. Δι' αὐτὸ τὸ ρῖγος τοῦ φόβου ἔτρεξεν εἰς τὰς φλέβας της, ἅμα ἤκουσε τὸν κρότον. Ὕψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ συνηντήθησαν τὰ μάτια της μὲ τὰ μαῦρα καὶ θρασέα μάτια τῆς Ἀτσιγγάνας...

«Ἐχύθη ἐπάνω της, καὶ τῆς τὸ ἄρπαξε...» (Σελ. 190, στ. α'.)

Ἡ ξένη, ἀφοῦ πρῶτα ἐκύτταξε καλὰ-καλὰ τὴν Ἀνδρέαν, ἐπῆγε κ' ἐψιθύρισε μερικὰς λέξεις εἰς τὸν σύντροφόν της, ποῦ ἔμενεν ἀκόμη κρυμμένος ὀπίσω ἀπὸ τὴν θημωνιάν· ἔπειτα ἐπέστρεψε πάλιν:

— Τί ὥρα εἶνε, μικροῦλά μου; ἠρώτησε τὴν Ἀνδρέαν μὲ τόνον, ὁ ὁποῖος ἐπρόδιδε περισσοτέραν αὐθάδειαν παρὰ εὐγένειαν τρόπων.

Ἡ καϊμένη ἡ Ἀνδρέα ἐξεκούμβωσε

τὸ ἐπανωφόρι της, ἔβγαλε τὸ ὡρολόγι της καί, μὲ ὑποχρεωτικὸν τρόπον, τῆς τὸ ἐπρότεινε διὰ νὰ ἰδῇ μόνη της τὴν ὥραν.

—Νά! δῆτε τῆς εἶπε, εἶνε τέσσερες καὶ μισὴ περασμένες.

—Ὦ! τί ὡραῖο ὡρολόγι! ἐφώναξεν ἡ Ἀτσιγγάνα ρίπτουσα πρὸς τὸ κόσμημα ἐκεῖνο ἄπληστα βλέμματα. Μοῦ τὸ δίνετε νὰ τὸ 'δῶ λιγάκι;

—Περιττόν· ἐμάθατε τί ὥρα εἶνε, καὶ σᾶς ἀρκεῖ· πηγαίνετε ἀπ' ἐδῶ.

Κ'ἔκαμε νὰ ξαναβάλῃ τὸ ὡρολόγι εἰς τὴν θέσιν του· ἀλλὰ πρὶν προφθάσῃ νὰ τὸ τρυπώσῃ εἰς τὴν ζώνην της, ἡ μέγαιρα ἐκείνη ἐχύθη ἐπάνω της, καὶ τῆς τὸ ἅρπαξε ἀπὸ τὰ χέρια.

— Κλέφτρα! ἐφώναξεν ἡ Ἀνδρέα, ἐνῷ τῆς ἔδειχνε σφιγμένους τοὺς ἀδυνάτους γρόνθους της· δῶσε μού το πίσω γρήγορα, εἰδεμὴ ὁ πατέρας μου, ποὺ εἶνε δικός του ὁ πύργος τῆς Λεπτοκαρυᾶς, σὲ βάζει στὴ φυλακή, καϊμένη!

— Ὁ πύργος τῆς Λεπτοκαρυᾶς; Ἀ! τὸν ξέρω· τὸν εἴχαμε 'δῆ, περνῶντας, ὁ ἄνδρας μου κ' ἐγώ, ἐδῶ καὶ ὀκτὼ μέρες· εἶνε κοντὰ στὸ Σαζιλλύ, θαρῶ.

— Ἀκριβῶς, εἶπεν ἡ Ἀνδρέα.

— Καὶ εἶνε τοῦ πατέρα σας ἐκεῖνος ὁ πύργος;

— Μάλιστα, ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ἡ δεσποινὶς Δεβουσύ, νομίζουσα ὅτι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἔδιδεν εἰς τὴν γυναῖκα ἐκείνην μεγάλην ἰδέαν διὰ τὸ ἀτομόν της. Ὁ πατέρας μου εἶνε ἄνθρωπος μὲ μεγάλην ἐπιρροήν, καί, ἂν τοῦ γράψω πῶς. . .

— Ἂν τοῦ γράψετε; Δὲν εἶνε λοιπὸν μαζί σας ὁ πατέρας σας; Εἴσθε πολὺ μικρή, μοῦ φαίνεται, γιὰ νὰ τρέχετε ἔτσι μόνη σας στοὺς δρόμους καὶ στὰ χωράφια.

Ἡ Ἀνδρέα δὲν εἶχεν ἀρκετὴν διορατικότητα ὥστε ν' ἀνακαλύψῃ πόσον δόλον καὶ πανουργίαν ἔκρυβαν τὰ λόγια τῆς Ἀτσιγγάνας. Καὶ ἀπεκρίθη μὲ ζωηρὸν τόνον:

— Ὄχι, δὲν εἶνε ἐδῶ, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἐνδιαφέρει· δῶσέ μου πίσω τὸ ὡρολόγι μου!

— Μένετε λοιπὸν ἐδῶ σὲ καμμιὰ φιλικὴν οἰκογένεια; ἐξηκολούθησεν ἡ γυναῖκα ἐκείνη, χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι ἤκουσε τὴν προσταγὴν τῆς δεσποινίδος Δεβουσύ.

— Τί τὴν θέλω, τὴν φιλικὴν οἰκογένεια; Δὲν εἶμαι τάχα ἱκανὴ νὰ κυβερνήσω μόνη μου τὸν ἑαυτόν μου; ἠρώτησεν αὐτή, πίπτουσα κατακέφαλα εἰς τὴν παγίδα, ποῦ τῆς εἶχε στηθῇ. Δῶσέ μου πίσω τὸ ὡρολόγι μου, σοῦ λέγω!

Ἀ! μὰ τότε αὐτὸ τὸ κορίτσι βεβαίως δὲν εἶχε κανένα κοντά του διὰ νὰ τὸ προστατεύσῃ καὶ νὰ τὸ ὑπερασπισθῇ ἐν ἀνάγκῃ.

— Ἐγὼ νὰ σοῦ δώσω πίσω αὐτὸ τὸ ὡραῖο ὡρολογάκι! ὄχι δά, μὴ βιάζεσαι, μικροῦλά μου! ἐγέλασεν εἰρωνικὰ ἡ Ἀτσιγγάνα· εἶνε ἐδῶ τόσοι κακοὶ ἄνθρωποι, καὶ μπορεῖ νὰ σοῦ τὸ κλέψουν!

Καί, ἐνῷ ἔλεγεν αὐτά, ἐκύτταζε μὲ προφανῆ εὐχαρίστησιν τὸ πολύτιμον ἐκεῖνο κόσμημα. Ἔπειτα, ἐνθουσιασμένη χωρὶς ἄλλο ἀπὸ αὐτό, τὸ ἔχωσεν εἰς τὴν τσέπην της.

— Ἐσὺ εἶσαι ἡ κλέφτρα καὶ ἡ κακιὰ γυναῖκα, ἔκραξεν ἡ Ἀνδρέα, ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸν θυμόν της.

Ἔπειτα, καθὼς ἐκείνη ἡ στρίγλα ἐπροχωροῦσε κατεπάνω της μὲ ἄγρια βλέμματα καὶ μὲ ἀπειλητικὴν στάσιν, τὸ ἄμοιρο κορίτσι ἐκατάλαβε τὴν ἐγκατάλειψιν καὶ τὴν ἀδυναμίαν του.

— Βοήθεια! βοήθεια! ἐφώναξε μὲ φωνήν, τὴν ὁποίαν ἔπνιγεν ὁ πόνος.

Δὲν ἠδυνήθη ἡ Ἀνδρέα νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν πρόσκλησιν αὐτήν, διότι μ' ἓν ἀπότομον κίνημα, ἡ γυναῖκα τῆς ἔβαλε τὸ χέρι στὸ στόμα, ἐνῷ μὲ τὸ ἄλλο, ἀποτόμως, τὴν ἀνέτρεψεν ἐπάνω στὰ χόρτα, ὅπου πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀναπαυθῆ.

— Ἂν βγάλῃς φωνή, τῆς εἶπεν ἡ κακιὰ γυναῖκα μὲ ὑπόκωφον τόνον, σοῦ κλείνω τὸ στόμα μὲ ἕνα βούλωμα ἀπὸ σανό!

Αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ Ἀνδρέα κατεταράχθη· εἶδε τὸν κίνδυνον τῆς θέσεώς της καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ σιωπηλή, ἐνῷ ἡ κλέφτρα κατεγίνετο νὰ τῆς ἀδειάσῃ τὶς τσέπες.

Ἐπειδὴ δὲν εὑρῆκε τὸ παραμικρὸν ποῦ ν' ἀξίζῃ κάτι, ἐσηκώθη πάλιν, καὶ μὲ τοὺς γρόνθους στηριγμένους εἰς τὴν μέσην της, ἤρχισε νὰ κυττάζῃ καλὰ τὸ ἀσθενὲς πλάσμα ποῦ ἦτο ἐξηπλωμένον εἰς τὰ πόδια της μὲ τόσην ἔκφρασιν κτηνωδίας καὶ ἀγριότητος, ὥστε ἡ Ἀνδρέα, σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὴν συναίσθησιν τοῦ κινδύνου, ποῦ ἐνόμιζεν ὅτι διέτρεχεν ἡ ζωή της, ἀνετινάχθη ἐπάνω σὰν νὰ τὴν ἔσπρωξε κανὲν ἐλατήριον ποῦ ἀνοίγεται ἔξαφνα, καὶ μὲ μάτια φλογισμένα ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησιν:

— Τί κακοὺς σκοποὺς ἔχεις γιὰ μένα, μάγισσα κολασμένη; Δὲν σοῦ εἶνε ἀρκετὸν ποῦ μ' ἐλήστευσες; Θέλεις καὶ νὰ μοῦ πάρῃς τὴν ζωήν μου;

— Τί σκοποὺς ἔχω; τώρα θὰ τοὺς 'δῆς! Εἰς τὸ ἀναμεταξὺ ὅμως, ξαναπέσε κάτω, καὶ λούφαξε!

Καί, διὰ νὰ ἐκτελεσθοῦν ταχύτερα αἱ διαταγαί της, ἔδωκεν εἰς τὴν Ἀνδρέαν μιὰ σπρωξιά, ἡ ὁποία τὴν ἐξήπλωσε κάτω στὸ χῶμα. Ἔπειτα, χωρὶς νὰ στρέψῃ τὰ βλέμματα ἀπὸ τὸ θῦμά της, ἐφώναξε τὸν σύντροφόν της.

Ἕνας ἄνθρωπος ὑψηλόσωμος καὶ γερός, μὲ ἀποκρουστικὴν φυσιογνωμίαν, ποῦ ἐφοροῦσε κάτι κουρελιασμένα ροῦχα καὶ ἕνα ψάθινο καπέλλο μὲ ξεδοντιασμένους γύρους, παρουσιάσθη ἔξαφνα ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς θημωνιᾶς. Ἡ ἀπαισία ὄψις τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ μὲ τὰ μαῦρά του γένεια τὰ ἀπεριποίητα, καὶ μὲ τὰ ἀχτένιστα μαλλιά του, ἔκαμε νὰ ζωηρεύσῃ πάλιν εἰς τὴν καρδίαν τῆς πτωχῆς κόρης ὅλη ἡ τρομάρα, ποῦ τὴν εἶχε κυριεύσῃ.

— Γρήγορα, Σίμωνα, ἔλα νὰ δῇς, εἶπεν ἡ στρίγλα. Αὐτὸ τὸ κορίτσι μᾶς ἔρχεται στὴν ὥρα του διὰ νὰ προμηθεύσῃ στὴ Λεία μας ροῦχα, ποῦ θὰ τὰ βάλῃ καὶ δὲν θ'ἄχῃ φόβο νὰ τὴν γνωρίσουν οἱ «σταυρωτῆδες».

Ἡ Λεία, ἡ ἀξία κόρη τοῦ ἐντίμου ἐκείνου ζεύγους, εἶχε κλέψῃ πουλερικὰ ἀπὸ διάφορα κοτέτσια, καί, ἐπανειλημμένως, οἱ χωροφύλακες εἶχαν δοκιμάσῃ νὰ τὴν συλλάβουν· αὐτὴ ὅμως, σερπετὴ σὰν γουστερίτσα, ἐλαφρὴ καὶ γρήγορη σὰν ζαρκαδάκι, καὶ παμπόνηρη ἀληθινά, εἶχε πάντοτε κατορθώσῃ νὰ ξεφεύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια των.

Αἱ ἀρχαὶ τὴν ὑπέθεταν ὅτι ἦτο κόρη τοῦ Σίμωνος καὶ τῆς Νελίδας, ἐκτὸς ἂν ἦτο κανένα ξένο κορίτσι, κλεμμένο ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς νομάδας, καί, φυσικά, ἡ ἐπιτήρησις τῆς Ἀτσιγγανοπούλας ἐξετείνετο καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων συνεμερίζετο τὴν νομαδικὴν ζωήν· δι' αὐτό, τώρα τελευταῖα, αὐτοὶ ἀπέφευγαν νὰ τὴν ἔχουν διαρκῶς μαζί των· ὅταν, ὅπως αὐτὴν τὴν ἡμέραν, συνέβαινε νὰ σταθμεύσουν κάπου πρὶν δύσῃ ὁ ἥλιος, διὰ νὰ φάγουν ἢ ν' ἀναπαυθοῦν ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ὁδοιπορίας των, τὴν ἐξαπέστελλαν εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ καταυλισμοῦ των, διὰ νὰ ἠμπορῇ, ἐν περιπτώσει κανενὸς ἀπροόπτου, νὰ ξεφεύγῃ εὐκολώτερα καὶ χωρὶς νὰ ἐκθέτῃ εἰς κίνδυνον τὴν ἰδίαν των ἀσφάλειαν.

Αὐτὴν τὴν στιγμήν, τρυπωμένη ὀπίσω ἀπὸ τὸν φράκτην, εἰς τὸ γειτονικὸ λειβάδι, καὶ ἕτοιμη νὰ δώσῃ τὸ σύνθημα τῆς φευγάλας εἰς τὸν ἐλάχιστον κίνδυνον, ἐπερίμενε, διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ τοὺς συναντήσῃ, πότε νὰ τελειώσουν οἱ γονεῖς της τὸν ἀπογευματινὸν ὕπνον των, καὶ νὰ ξεκινήσουν διὰ τὰς ὑπόπτους ἐκδρομὰς ποῦ ἔκαμναν.

— Καθὼς βλέπεις, Σίμωνα μου, εἶπεν ἡ γυναῖκα, ἐξακολουθοῦσα τὴν σειρὰν τῶν σκέψεών της, ἅμα τὴν ντύσωμε μὲ τὰ λοῦσα τῆς δεσποινίδος ἀπ' ἐδῶ, ποτὲ κανένας δὲν θὰ τὴν γνωρίσῃ, κ' ἐμεῖς θὰ μπορέσωμε χωρὶς κανένα φόβον, νὰ τραβοῦμε μαζί της ἀπὸ τοὺς μεγάλους δρόμους, καὶ ὄχι ὅπως τώρα ἀπὸ τὰ μονοπάτια.

Ὁ ἄνδρας ἔκαμεν ἕνα μορφασμὸν ἐπιδοκιμασίας, καὶ ἔπειτα, ἀφοῦ ἔβγαλε τὴν πίπαν ἀπὸ τὸ στόμα του, ἐμισόκλεισε τὸ μάτι καὶ ἐπλατάγισε τὴν γλῶσσάν του εἰς τὸν οὐρανίσκον του.

— Λαμπρὰ ἰδέα, εἶπε· νὰ 'ντύσωμε τὴν Λεία μας μὲ τὰ πιπιὰ τῆς ὄμορφης μικρῆς, καὶ νὰ *πασσάρωμε* στὴν ὄμορφη μικρὴ τὰ πιπιὰ τῆς Λείας, κ' ἔτσι νὰ τὴν πάρουν αὐτὴν γιὰ τὴν κλεφτοκοροῦ. . . Ἀ! μάλιστα, ἔξοχη ἡ ἰδέα σου!

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 103ος

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Β' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1907

1.—Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον δικαιοῦνται νὰ λάβουν μέρος ὅλοι ὅσοι ἔχουν *ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1907*.

2.—Ἕκαστος τῶν διαγωνιζομένων ὀφείλει νὰ στείλῃ ἀπὸ μίαν συλλογὴν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, *πρωτοτύπων, ἰδικῶν του, ἀδημοσιεύτων*, αἱ ὁποῖαι δὲν πρέπει νὰ εἶνε οὔτε ὀλιγώτεραι τῶν 10, *οὔτε περισσότεραι τῶν* 15.

3.—Κάτωθεν τῆς τελευταίας Πνευματικῆς Ἀσκήσεως, μετὰ τὴν λέξιν *Τέλος*, ὁ διαγωνιζόμενος ὀφείλει νὰ γράψῃ τὴν ἑξῆς «Διαβεβαίωσιν», καὶ νὰ ὑπογράψῃ αὐτὴν μὲ τὸ *ἀληθές του ὄνομα*.

«Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς διαβεβαιῶ τὴν Διάπλασιν, ὅτι ὅλας τὰς ἀνωτέρω Πνευματικὰς Ἀσκήσεις συνέθεσα μόνος μου, οὐδεμίαν δ' ἐξ αὐτῶν ἀντέγραψα ἀλλαχόθεν ἐκ χειρογράφου ἢ ἐξ ἐντύπου, οὔτε ἤκουσα (ἐκτὸς τῶν Δημωδῶν καὶ Ἀρχαίων Αἰνιγμάτων,) λεγομένην παρ' ἄλλου.»

4.—Ὅταν ἡ Διάπλασις σχηματίσῃ βάσιμον ὑπόνοιαν ὅτι μία συλλογή, (καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ἀποστολεὺς αὐτῆς βεβαιόνῃ ἐπὶ λόγῳ τιμῆς τὸ ἐναντίον,) εἶνε *ἀντίγραφον* ξένης ἐργασίας, ἀνεκδότου, εἴτε ὑπεξαιρεθείσης εἴτε ἑκουσίως παραχωρηθείσης, δικαιοῦται νὰ τὴν ἀποκλείσῃ ἐκ τοῦ Διαγωνισμοῦ καί, ἂν θέλῃ, νὰ ναφέρῃ εἰς τ' Ἀποτελέσματα τὰ ὀνόματα τῶν διὰ τοιοῦτον λόγον ἀποκλεισθέντων.

5.—Ἐφ' ὅσον θὰ δημοσιεύωνται—ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1907—αἱ ἐγκεκριμέναι Πνευματικαὶ Ἀκήσεις, δικαιοῦται καὶ παρακαλεῖται μάλιστα ἕκαστος συνδρομητής, νὰ καταγγείλῃ ὅσας ἐξ αὐτῶν ἤθελε τυχὸν ἀνακαλύψῃ ὡς προερχομένας ἐξ ἀντιγραφῆς δημοσιευμένων. Ἡ καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε ὡρισμένη καὶ ἀποδεδειγμένη, νὰ σημειοῦται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ οὗ ἡ ἀντιγραφή, τὸ ἔτος, ὁ τόμος, ἡ σελὶς καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν ὁποῖον εἶχε δημοσιευθῇ ἡ καταγγελλομένη Ἄσκησις. Παραδείγματος χάριν: «Καταγγέλω τὴν ἐν τῇ *Διαπλάσει* ἐ. ξ. δημοσιευθεῖσαν Πνευματικὴν Ἄσκησιν ὑπ' ἀριθ. 255 τοῦ δεῖνα, ὡς ἀντιγραμμένην ἐκ τῆς *Διαπλάσεως*, ἔτος 1890 τόμος 18, σελὶς 32. Ἄσκησις 17. (Ὑπογραφή).» Ἑκάστη καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε γραμμένη εἰς χωριστὸν τεμάχιον χάρτου. — Αἱ καταγγελίαι, ἐξελεγχόμεναι καὶ ἀποδεικνυόμεναι ἀληθεῖς, θὰ ἐγγράφωνται εἰς ἐπὶ τούτῳ βιβλίον, καὶ κατὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν Βραβείων τοῦ Διαγωνισμοῦ, ὄχι μόνον δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψει αἱ κλοπιμαῖαι Ἀσκήσεις ἑκάστης συλλογῆς, *ἀλλὰ καὶ θἀφαιρῆται ἴσος ἀριθμὸς ἐκ τῶν μὴ καταγγελθεισῶν*.

6.—Ἡ συλλογὴ πρέπει νὰ εἶνε ὅσῳ τὸ δυνατὸν πλήρης· νὰ περιέχῃ δηλαδὴ μίαν ἢ δύο Ἀσκήσεις ἐξ ἑκάστου εἴδους καὶ καθ' ἣν τάξιν δημοσιεύονται συνήθως εἰς τὴν Διάπλασιν. (Οὕτως ὁ διαγωνιζόμενος ἔχει μεγαλητέραν πιθανότητα ἐπιτυχίας παρὰ ἐὰν ἠρκεῖτο εἰς ὀλίγα μόνον εἴδη Ἀσκήσεων.)

7.—ΑΠΕΝΑΝΤΙ ἑκάστης Ἀσκήσεως, εἰς τὸ περιθώριον τοῦ τετραδίου, πρέπει νὰ εἶνε γραμμένη ἡ λύσις της. Ἀσκήσεις ἄνευ λύσεων ἀποκλείονται.

8.—Ὅσοι ἐκ τῶν διαγωνιζομένων λησμονήσουν ἢ παραλείψουν σκοπίμως νὰ σημειώσουν εἰς τὸ τετράδιον τὴν ἡλικίαν των, θὰ καταταχθοῦν εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν, *οἱανδήποτε ἡλικίαν καὶ ἂν ἔχουν*. Ἀπαραίτητος εἶνε καὶ ἡ σημείωσις τοῦ ψευδωνύμου, διότι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ διαγωνισθῇ κανεὶς μὲ τὸνομά του.

9.—Αἱ Ἀσκήσεις πρέπει νὰ εἶνε πολὺ καθαρογραμμέναι καὶ εὐανάγνωστοι, *εἰς μεγάλα τετράδια*, (χωρὶς δηλαδὴ νὰ διπλόνεται τὸ φύλλον τοῦ συνήθους χάρτου γραφῆς. Χειρόγραφα ἀκατάστατα, μουτζουρωμένα, στενογραμμένα, δυσανάγνωστα, ρίπτονται εἰς τὸ καλάθι.

10.—Αἱ συλλογαί, ἐπιγραφόμεναι «Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις διὰ τὸν 10ΒΟν Διαγωνισμόν», εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 15 *Ἰουνίου*.— (Εἰμπορεῖτε νὰ τὰς στείλετε ὡς χειρόγραφα, ὑπὸ ταινίαν ἐπὶ συστάσει, πληρώνοντες μόνον 25 λεπτὰ ταχυδρομικά).

11.—Κατὰ τὸ διάστημα τῆς Β' Ἑξαμηνίας τοῦ 1907, θὰ δημοσιεύωνται εἰς τὴν «Διάπλασιν» Ἀσκήσεις κατ' ἐλευθέραν ἐκλογήν, ἐκ τῶν ἐγκριθησομένων τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ ἀποκλειστικῶς. Περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους θὰ δημοσιευθοῦν τ' ἀποτελέσματα καὶ θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμὸς διὰ τὴν Α' Ἑξαμηνίαν τοῦ 1908. Ἐν τῷ μεταξύ, *οὐδεὶς θὰ δύναται νὰ στέλλῃ Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν*.

Οἱ λοιποὶ ὅροι εἶνε οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς ὅρους πάντων τῶν Μεγάλων Διαγωνισμῶν, τοὺς ὁποίους βλέπετε εἰς τὸ Ε' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ περὶ Βραβείων, (φύλ. 1ον, σελ 11).

Γ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ τοῦ τρέχοντος 100οῦ Διαγωνισμοῦ Ἀσκήσεων θὰ δημοσιευθοῦν λίαν προσεχῶς.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἔχοντες ἤδη ἑτοίμους Συλλογὰς νὰ τὰς στείλουν χωρὶς νὰ περιμένουν τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς προθεσμίας.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΕΞ ΑΓΧΙΑΛΟΥ

[Κατὰ πρότασιν τῆς *Προσφιλοῦς Ἀναμνήσεως* —ἴδε φυλλάδιον 19, σελ. 151,—ἱδρύσαμεν Ταμεῖον ὑπὲρ τῶν μικρῶν ἐξ Ἀγχιάλου Προσφύγων, σκοπὸν τοῦ ὁποίου εἶνε ἡ δωρεὰν εἰς αὐτοὺς παροχὴ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων». Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἶνε δεκταὶ εἰσφοραὶ ἐξ οἱουδήποτε ποσοῦ παρὰ φίλων μας ἢ οἱωνδήποτε ἄλλων ἐπιθυμούντων νὰ συνεισφέρουν.]

Γ' ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Εὔσομον Κρίνον	Δρ	1.—
Αἰκατερίνη Λέγγερη	»	2.—
Κυνηγέτις Ἄρτεμις (8 piastres)	»	2.—
Βασίλισσα τῶν Συμπαθῶν	»	1.—
Πυγολαμπὶς	»	1.—
Ἐλενίτσα Ἀργυρίου	»	2.—
	Δρ.	9.—
Ἐκ προηγουμένων εἰσφορῶν	»	53,50
Τὸ ὅλον μέχρι 9 Μαΐου	Δρ.	62,50

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης πρὸς φίλον του:

— Δὲν ξέρεις τί χειροδύναμος ποῦ εἶμαι! Φαντάσου, ἀφοῦ ὁ πατέρας μου μοῦ λέγει πῶς μὲ τὲς φωνὲς μόνον. . . σηκώνω τὸν κόσμο στὸ ποδάρι!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Προσφιλοῦς Ἀναμνήσεως

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΙΔΟΥ λοιπὸν σήμερον ἡ προκήρυξις νέου Διαγωνισμοῦ πρὸς Σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Οἱ νέοι συνδρομηταί, ὅσοι μοῦ ἔστειλλαν Ἀσκήσεις ἀκαίρως καὶ. . .ματαίως, ἂς τὴν διαβάσουν καὶ ἂς συμμορφωθοῦν. *Τώρα μόνον* δέχομαι Ἀσκήσεις· δηλαδὴ ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 15 Ἰουνίου καὶ αὐτὰς σύμφωνα πάντοτε μὲ τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Ἀξιολύπητε, δὲν ἐπῆγαν χαμένα αἱ τέσσαρες δραχμαὶ ποῦ ἔχασες εἰς τ' Ἀλογάκια τῆς Ἀγορᾶς, διότι καὶ τοῦ παιγνιδιοῦ αἱ εἰσπράξεις ἦσαν ὑπὲρ τῶν Σχολείων τῆς Ἠπείρου. Ὅσον διὰ τοὺς πρόσφυγας, ἀργότερα κάτι θὰ οἰκονομήσῃς πάλιν.

Ὁρίστε ὁ *Δάζαρος!* Εἰς τὸ Λαχεῖον τῆς Ἀγορᾶς τοῦ ἔτυχε μία μπουκάλα κρασὶ τῆς Ἰθάκης, σὰν νὰ ἦταν κανένας μπεκρῆς! Πάλι καλὰ ὅμως· διότι εἰς ἕνα ἄλλο ὅμοιον Λαχεῖον, ξεύρετε τί ἔπεσεν εἰς ἕνα σπανόν; ἕνα ζευγάρι ξυράφια!

Τὰ συλλυπητήριά μου, *Ταλαντευομένη Ἐλπίς*, διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀγαπητοῦ σου θείου. Σοῦ εὔχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις—διὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἀμφιβάλλω ἀφοῦ σηκώνεσαι τόσο πρωΐ καὶ μελετᾷς.

Κορυδαλὲ τοῦ Αἴμου, δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃς παράπονον ἀπὸ τοὺς διαδόχους τοῦ Καραμπαμπούλα. . . Πῶς ἐφάνη εἰς τάδελφάκια ὁ «Κλαψιαράκος»; Ἔστειλα τὸ ἀπολεσθὲν φυλλάδιον.

Ναυτόσαι τῆς Δόξης, πῶς ἐπῆγε τὸ δρᾶμα; Λυποῦμαι πολὺ ποῦ δὲν θὰ ἔλθω εἰς τὰς ἐξετάσεις σου. Οἱ συνδρομηταί μου δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ λείψω οὔτε μίαν ἡμέραν.

Ὄχι ὁ *Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης*, ἀλλὰ τὸ ἀδελφάκι του ἔστειλε ἐκεῖνο τὸ καραβάκι διὰ τοὺς πρόσφυγας. Καὶ αὐτό, διὰ νὰ μὴ νομίσετε ὅτι κοτζάμ *Ὀνειροπόλος* παίζει ἀκόμη μὲ καραβάκια.

Τί δυστύχημα, *Ἰδιότροπε Νεᾶνις!* Μόλις σὲ συνεχάρην διὰ τοὺς ἀραβῶνάς σου, καὶ πρέπει νὰ σὲ συλλυπηθῶ διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ σου. Δὲν ἠθέλησεν ὁ Θεὸς ἡ μεγάλη χαρὰ τῆς ζωῆς σου νὰ εἶνε ἀμιγής. Ἀλλὰ καὶ ποία χαρὰ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον εἶνε ἀμιγής; Πρέπει νὰ ὑποτασσώμεθα εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ!

Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις, *Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγέου*. Τὸ τετράφυλλο τριφύλλι θεωρεῖται μαγικόν. Πιστεύουν ὅτι φέρει εὐτυχίαν καὶ δι' αὐτὸ τὸ ζωγραφίζουν καὶ εἰς τὶς κάρτες.

Λευκοκύμαντε Αἰγιαλέ, ὁ λογαριασμός σου ἐκανονίσθη κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου. Θὰ εἴπω εἰς τὴν *Ζαππίδα* ὅτι, λύσας ἀλγεβρικῶς τὴν ἐξίτωσιν τῆς ἡλικίας της, τὴν σημειωμένην εἰς τὸ τετράδιόν της, εὑρες ὅτι εἶνε 15 ἐτῶν, καὶ ὅτι ἀμφιβάλλεις διὰ τὴν ἀκρίβειαν ὄχι τῆς λύσεως, ἀλλὰ τῆς ἐξισώσεως. Νὰ ἰδοῦμε τί θὰ σοῦ ἀπαντήσῃ.

Διόλου προσδλητικόν, *Εὔσομον Κρῖνον*. Ἀπεναντίας, τὰ παιδάκια τῶν Προσφύγων θὰ ἦσαν πολὺ εὐτυχῆ, ἂν ὅλοι ἐμιμοῦντο τὸ παράδειγμά σου καὶ ἔστελλαν ἀπὸ μίαν δραχμήν.—Ὅσον διὰ τὸ ἄλλο, μόνον οἱ γονεῖς ἔχουν γνώμην.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἀγράμπελη, Τρικυμιώδης Θάλασσα, Μελαγχοινὸ Ἑλληνόπουλο, Πυγολαμπὶς* καὶ *Μαγεμένο Ποτῆρι*.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

19. Ἡ *Κόρη τῶν Κυμάτων* μοῦ συνιστᾷ ἕνα πτωχὸν παιδίον ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, ποῦ ἔχει μεγάλον πόθον νὰ γίνῃ συνδρομητής μου. Ἐλπίζω ὅτι κάποιος θὰ τὸ ἐγγράψῃ.

Ἡ *Αὔρα τοῦ Πολυγήρου* μοῦ ἔστειλε 2 δραχ. διὰ νὰνανεωθῇ διὰ δύο μῆνας ἡ συνδρομὴ τῆς ἐν Μιτυλήνῃ πτωχῆς κόρης τῆς συσταθείσης ὑπὸ τοῦ *Κρυσταλλίνου Σπηλαίου* ὑπ' ἀριθ. 14. Τώρα τῆς λείπουν 4 μῆνες ἀκόμη διὰ νὰ γίνῃ ἡ συνδρομή της δι' ὅλον τὸ τρέχον ἔτος, καὶ νὰ ἴδωμεν ποῖος θὰ κάμῃ τὸ καλὸν αὐτὸ εἰς τὸ πτωχὸν κοριτσάκι.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια. καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Ἱεροφάντης*, α. (Ν. Μ. αὐτὸ ἐξέλεξα, τὸ ὁποῖον καὶ σὺ βεβαίως θὰ προτιμᾷς·) *Γλυκειὰ Πατρίδα*, κ. *Ἀγροδίαιτος* α. (Α. Α. Μ.) καὶ *Ἰδανικὴ Γλυκύτης* κ. (ἔστειλα τὰ ἐλλείποντα φυλλάδια.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Ἑλληνίς*, κ. *Μαγεμένο Πιοτῆρι*, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, προς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Πρωτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Ἐμπνευσμένη Μουσικὸς* μὲ τὴν *Καρδίαν Μουσικῆς* καὶ *Αἰθεροβάμονα Φαντασίαν*—ἡ *Αὔρα τῆς Χίου* μὲ τὴν *Ἀθάνατον Ἑλλάδα*, *Οὐράνιον Τόξον*, *Νικηφόρον Οὐρανὸν* καὶ *Ἀάκρυ τῆς Ἀνακουφίσεως*—ὁ *Καραμπαμπούλας* μὲ τὸν *Τσῖρον*, *Ριγολέτον*, *Τραλλιανὸν* καὶ *Ἀργοναύτην*—ἡ *Ἀκταιωρὶς* μὲ τὸν *Ἄρην*, *Χάμκω*, *Οὐράνιον Τόξον* καὶ *Παλλάδα*—τὸ *Ἑλληνικὸν Πνεῦμα* μὲ τὴν *Χρυσόπτερον Ἐλπίδα*, *Μαγεμμένο Ἀκρογιάλι*, *Νικηφόρον Ἑλληνα*, *Ἕνωσις ἢ Θάνατος* καὶ *Ζήτω ἡ Ἑλλάς*—ὁ *Ἀτρόμητος Λέων* μὲ τὸ *Ἕνωσις ἢ Θάνατος*, *Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν*, *Χιονισμένην Περιστερὰν*, *Ἐμπνευσμένην Μουσικὸν* καὶ *Προσφιλῆ Ἀνάμνησιν*—ὁ *Ἰνδικὸς Λωτὸς* μὲ τὸν *Λάζαρον*, *Βαρελάκι*, *Περιστεράκι τῆς Ἰθάκης* καὶ *Ἐθνικὸν Λάβαρον*—τὸ *Μελαχροινὸ Ἑλληνόπουλο* μὲ τὴν *Ξανθὴν Μουσμὲ* καὶ *Κυρίαν δὲν μὲ Μέλει*—ἡ *Βασίλισσα τῶν Ἀνθέων* μὲ τῆς *Φράκης τ'* *Ἀγριολούλουδο* καὶ *Σαπφώ*—ἡ *Ἐνθουσιώδης Ἑλληνὶς* μὲ τὸ *Σκέρτσο*, *Βαρελάκι*, *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*, *Ἐθνομάρτυρα* καὶ *Λάζαρον*—τὸ *Εὔοσμον Κρῖνον* μὲ τὴν *Δαφνοστεφῆ Σημαίαν* καὶ *Σκέρτσο*—ὁ *Λευκοκύμαντος Αἰγιαλὸς* μὲ τὸν *Ἀστέρα τῆς Εὐτυχίας*, *Ἑλληνικὴν Ἰδέαν* καὶ *Γοτθικὸν Πύργον*—τὸ *Μαγεμμένο Ἀκρογιάλι* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Εἰρήνης*, καὶ *Μυρόλουστην Δαφνούλαν* ἡ *Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Εἰρήνης*, *Βαρελάκι*, *Μαργαριταρένιο Δάκρυ* καὶ *Σταγόνα ἐν τῷ Ὠκεανῷ*—ἡ *Σταγὼν ἐν τῷ Ὠκεανῷ* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Εἰρήνης* καὶ *Περιστεράκι τῆς Ἰθάκης*—ὁ *Λάζαρος* μὲ τὸ *Μαργαριταρένιο Δάκρυ* καὶ *Ταλαντευομένην Ἐλπίδα*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Λυκιδέα* (μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα τὰ τοῦ ταξειδίου σου· καλῶς ἦλθες.) *Νεράϊδαν τοῦ Γιαλοῦ* (τὸ ψευδώνυμόν σου μοῦ ἀρέσει πολύ·)" *Ἄγγελον τῆς Εἰρήνης* (ναί, εἶνε ἀπὸ τὸν Πύργον·) *τῆς Φράκης τ'* *Ἀγγελούλουδο* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὡραῖον δελτάριον,—ἐννοῶ προπάντων τὸ περιεχόμενον·) *Ἀμίμητον Γελωτοποιόν* (ὅλα τὰ φυλλάδια ἔχουν ἐνδιαφέρον, μὴ σὲ μέλῃ!) *Φιλελεύθερον* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· ἡ Κάκια σ' εὐχαριστεῖ ἐκ τῶν προτέρων· ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς εἶνε καὶ ἔχει·) *Θούριον Ὕμνον* (ἡ «κοινὴ λεξούλα» εἶνε τὸ *μέ*· τὰ δὲ τρία γράμματα, τὸ *τᾶ*, τὸ *νῖ* καὶ τὸ *α*· ἐννόησες τώρα;) *Κυνηγέτιδα Ἄρτεμιν* (ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἤρεσε πολύ·) *Ἀγνὴν Καρδίαν*, *Ἐνθουσιώδη Ἑλληνίδα* (ἔστειλα·) *Χιονισμένην Περιστερὰν* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς* καὶ *Σαν* (θὰ ἐξετάσω καὶ θὰ κάμω ὅ,τι εἶνε δίκαιον, συμφώνως μὲ τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ·) *Ἑλληνικὴν Ἰδέαν*, *Ὄνειρον τῆς Ψυχῆς* (ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς· δὲν εἶδε τὸ ἄρθρον τῆς «Ἁρμονίας» ἀλλ' ὁ,τιδήποτε καὶ ἂν λέγῃ, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ δυσαρεστηθῇ ἐναντίον ὅλων δι' ὅσα ἔγραψεν ἑνας·) *Ἀτρόμητον Λέοντα* (δυστυχῶς, δὲν ἔχω τόπον νὰ δημοσιεύω ὅλα τὰ Παιδικὰ Πνεύματα ποῦ μοῦ στέλλουν· τὸ εἶπα πολλάκις·) *Βασίλισσαν τῶν Ἀνθέων* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 *Μαΐου*, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 17 Ἰουνίου

[*Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.*]

276. Λεξίγριφος.

Εἶνε πρόθεσις τὸ πρῶτον
Καὶ τὸ ἄλλο τὸ φορεῖς,
Τ' ὅλον μου δὲ τὸ ἀνοίγεις
Τὸ διαβάζεις καὶ . . . ἀπορεῖς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κερανυοβόλου Διὸς

277. Μεταγραμματισμός.

Ἐκπέμπω ἤχους ζάχαρι καὶ μελῳδίες μέλι.
Μοῦ κάνεις μιὰ μεταβολὴ
Κι' ἂν εἶμαι ἄνθος ἢ καρπὸς ἐσένα τι σὲ μέλει;
Μὲ τρώγεις μ' ὄρεξι πολλή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θύματος τοῦ Φθόνου

278. Ἀναγραμματισμός.

Ἐν ὄρος τῆς Ἑλλάδος
Τὸ ἀναγραμματίζω
Κ' ἐπίρρημα ἀμέσως
Μὲ τοῦτο σχηματίζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ποντιάδος Αὔρας

279. Αἴνιγμα.

Νῆσος τοῦ Αἰγαίου τὸ θηλυκόν μου
Εὔοσμον ἄνθος τὸ οὐδέτερόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυανολεύκου Λαβάρου

280. Πυραμίς.

\+ Οἱ σταυροὶ οὐράνιον σῶμα.
* + * = Ἐπίρρημα τόπου.
*** + *** = Μέρος τοῦ πλοίου.
**** + **** = Οὐράνιον σῶμα.
***** + ***** = Πόλις τῆς Ἀγγλίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λεσβιακοῦ Ἄνθους

281. Φύρδην Μίγδην.

Ὡς δένουν λύκιγον σῇ τροπίδας

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλοπάτριδος Ἑλληνοπούλας

282—286. Μαγικὴ Συλλαβή.

Τῇ ἀνταλλαγῇ *τριῶν* γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς τριψηφίου συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχημάτισε ἄλλας τόσας λέξεις:

ἄψυχος, Κάρυστος, ἀγγλικός, Ἀντώνιος, Πέλοψ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βίκτωρος Οὐγγὼ

287. Διπλῆ Μεσοστιχίς.

Ἐκ τῶν δύο μεσαίων γραμμάτων ἑκάστης τῶν ζητουμένων λέξεων τὰ πρῶτα κατὰ σειρὰν ἀποτελοῦν ὁμηρικὸν ἥρωα, τὰ δὲ δεύτερα ἀρχαῖον βασιλέα, βασανιζόμενον εἰς τὸν Ἅδην:

1, Κένταυρος· 2, Ἀρχαῖος ἰατρός· 3, Βυζαντινὸς Αὐτοκράτωρ· 4, Μῖγμα· 5, Ὄνομα γυναικεῖον· 6, Ἀρχαία πόλις· 7, Ἔκκρισις νοσηρά· 8, Φυτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παρηγόρου τῶν Δυστυχῶν

288. Μικτόν.

αε-τ-αο-κ-ι'ο-στ-ιαο

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόξης τῆς Ἑλλάδος

289. Γρῖφος.

τοτ
τοτ Φ τοτ τοτ οὔτε ἡ
τοτ γρα τοτ οτ πλᾶσις
τοτ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ποιητοῦ τοῦ Παρνασσοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 18.

214. Γελωτοποιός (γελῶ, τό, Πῖος.)—215. Τῖτος-Σῖτος.—216. Πρὸς-Πύρρος.—217. Ὀμελέτα (ο μελετᾷ.)

218. ΒΟΡΙΟΝ
ΟΡΙΟΝ
ΡΙΟΝ
ΙΟΝ
ΟΝ
Ν

219. Ἂν ἀποδογυρίσετε τὴν εἰκόνα, θὰ ἰδῆτε τὸν πελώριον ἰδιοκτήτην. Ὁ σκοῦφος του σχηματίζεται ἀπὸ τὸ ἀνασηκωμένον πόδι τοῦ πεσμένου ἀνθρώπου, ἡ δὲ μύτη του ἀπὸ τὸ χέρι ποῦ κρατεῖ τὸ μπαστοῦνι. Τὰ ἄλλα τὰ βλέπετε.—220. ΣΑΜΗ, ΑΠΑΣ, ΛΑΡΑ, ΑΡΤΙ, ΜΑΙΑ, ΙΣΟΣ (ΣΑΛΑΜΙς, ΑΠΑΡΑΣκευος, ΜΑΡΤΙΟς, ΗΣΑΙΑΣ.)—221. Εἰ δόξαν κτᾶσθαι εὔελπις, παραδείγμασι γρῶ τοῖς βελτίστοις.—222. *Ὁ Ἔδισσων εἶνε μέγας ἐφευρέτης* (Ο εδ εἰς ον-ην-Ε μὲ γᾶ-ς' ἐφ' εὑρετις.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[*Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10.*]

Ἡ *Ταλαντευομένη Ἐλπὶς* δὲν δέχεται ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν μὲ τὴν *Σταγόνα ἐν τῷ Ὠκεανῷ*. *(Ζ'—143)*

Γονεῖς καὶ κηδεμόνες!

Ἀσφαλίσατε τὴν ζωήν σας καὶ τὸ μέλλον τῶν τέκνων σας εἰς τὴν μεγάλην ἀσφαλιστικὴν ἑταιριαν "ΡΩΣΣΙΑ,,

Ἀσφάλειαι: *Ζωῆς, προικοδοτήσεων, πυρός, δυστυχημάτων, μεταφορῶν, θραύσεως ὑέλων.*

Ὑποκατάστημα ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Σταδίου 21

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
(Φαίδωνος)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ, Τιμᾶται δρ. ἢ φρ. 2
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Σειρὰ Πρώτη, δρ. ἢ φρ. 3
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Σειρὰ Δευτέρα, δρ. ἢ φρ. 3
[Αἱ δύο Σειραὶ ὁμοῦ δρ. ἢ φρ. 5,50 καὶ χρυσόδετοι δρ. ἢ φρ. 7.]
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, δρ. ἢ φρ. 3.
[Χρυσόδετος, δρ. ἢ φρ. 3,50]

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9. — Στοὰ Πάππου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησία. . . . δρ. 8,—	Ἐτησία φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. . » 4,50	Ἑξάμηνος » » 5,50
Τρίμηνος. . . » 2,50	Τρίμηνος » » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,10
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος *Ἐν Ἀθήναις, 19 Μαΐου 1907* *Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 25*

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ÉMILE PECH)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Ἂν καὶ μερικαὶ ἀπὸ ἐκείνας τὰς λέξεις, ποῦ ἐπρόφερεν ὁ Ἀτσίγγανος, ἦσαν πρωτάκουστοι διὰ τὴν Ἀνδρέαν, ἐν τούτοις τὸ νόημά των δὲν τῆς διέφυγεν· εἶδεν ὅτι ἤθελαν νὰ τὴν ἐνδύσουν μὲ τὰ ἐνδύματα ἑνὸς κοριτσιοῦ, ποῦ κατεζητεῖτο ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν διὰ τὲς κλεψιὲς ποῦ εἶχε κάμῃ· καί, ἐνῷ ἡ κλεφτρίτσα θὰ ἐσώζετο μὲ τὰ ἐνδύματα τῆς Ἀνδρέας, αὐτή, κουρελοφορεμένη σὰν Ἀτσιγγανοπούλα, διέτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ συλληφθῇ καὶ νὰ ριφθῇ εἰς τὴν φυλακὴν ἀντὶ ἐκείνης.

Ὁ ἄνδρας καὶ ἡ γυναῖκα ἐγελοῦσαν πονηρὰ μεταξύ των, ὅσον ἐσυλλογίζοντο τὸ παιγνίδι ποῦ θὰ ἔπαιζαν εἰς τοὺς χωροφύλακας καὶ τὸν ἀγροφύλακα· δὲν εἶνε ὅμως δύσκολον νὰ φαντασθῆτε ὅτι ἡ δεσποινὶς Δεβουσὺ διόλου δὲν συνεμερίζετο τὴν ἱλαρότητά των.

— Περίμενέ με ἐδῶ, εἶπεν ἡ Ἀτσιγγάνα εἰς τὸν Ἀτσίγγανον της· πάω νὰ φέρω τὰ ροῦχα τῆς Λείας. Τί κρῖμα ποῦ εἶνε ἀκριβῶς τὰ καλλίτερα ἀπ' ὅσα ἔχει φορεμένα ὡς τὰ τώρα! Τὰ μάτια σου τέσσερα στὴν ἀρχοντοπούλα μας, μὴν τύχῃ καὶ σοῦ φύγῃ!

— Ναί, πήγαινε καὶ μὴ χασομερᾷς· δὲν θάτανε ὄμορφο πρᾶγμα νὰ μᾶς τσακώσουν σ' αὐτὴ τὴν δουλειά.

Μόλις εἶχεν ἐξαφανισθῇ ἡ Ἀτσιγγάνα ἀνάμεσα εἰς δύο σωροὺς τοῦ σανοῦ, καὶ ὁ ἄνδρας της, ἀνακαλύψας τὴν βαλίτζαν τῆς Ἀνδρέας, μισοκρυμμένην μέσα στὰ χορτάρια, ἔσκυψε καὶ τὴν ἐσήκωσε. Ἦτο κλεισμένη μὲ τὸ κλειδί.

— Δῶσέ μου τὸ κλειδί! διέταξε μὲ ἄγριον τόνον, ἐνῷ ἐκύτταζε λοξά, διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ἡ συντρόφισσά του δὲν τὸν ἔβλεπεν.

Ἡ Ἀνδρέα ἔχωσε τὸ χέρι της εἰς τὴν τσέπην τοῦ ἐπανωφορίου της, ἔβγαλε τὸ πρᾶγμα ποῦ τῆς ἐζητοῦσαν, καὶ τὸ ἐπέταξε μὲ ὅλην της τὴν δύναμιν ἐπάνω ἀπὸ τὴν θημωνιάν, εἰς τὴν βάσιν τῆς ὁποίας ἐστέκοντο.

— Νά το! τοῦ εἶπε μὲ περιπαικτικὸ γέλιο· εὗρέ το, ἂν μπορῇς!

Ὁ κακὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος ἐμούγγρισεν ἀπὸ τὴν ἔκπληξίν του καὶ τὸν θυμόν του· μὲ τὸν γρόνθον ὑψηλά, ἐβάδισε τότε πρὸς τὸ καϊμένο τὸ κορίτσι.

«Οὔτε ἡ μάννα σου ἡ ἴδια δὲν θὰ σ' ἐγνώριζε!...» (Σελ. 194, στ. β'.)

Ἡ ἔκφρασις τῆς τρελλῆς τρομάρας, τὴν ὁποίαν ἡ φοβέρα ἐκείνη ἔκαμε νὰ πάρουν τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ θύματός του, ἀφώπλισαν τὸν ἄνθρωπον ποῦ ἦτο ἕτοιμος νὰ κτυπήσῃ.

— Ἀ! μὰ ἡ κακία σου δὲν ἔχει ὅρια! τῆς εἶπεν, ἐνῷ ἄφινε τὸ χέρι του νὰ πέσῃ, χωρὶς νὰ τὴν κτυπήσῃ. Τί κακομαθημένο κορίτσι! Σὲ συγχωρῶ αὐτὴ τὴ φορά· κύττα ὅμως, μὴν τύχῃ καὶ παίξῃς μαζί μου πιὰ αὐτὸ τὸ παιγνίδι;...

Καὶ ἔπειτα, καθὼς εἶδε τὴν γυναῖκά του νὰ ἐπιστρέφῃ, ἔκρυψε κανονικὰ τὴν βαλίτζαν κάτω ἀπὸ τὰ κουρέλια τῆς μπλούζας του καὶ ἀπεμακρύνθη διὰ νὰ τὴν ἀνοίξῃ, μὲ κλειδὶ ἢ χωρὶς κλειδί, καὶ νὰ ἐξετάσῃ τὸ περιεχόμενόν της.

— Τυχερὴ εἶσαι, εἶπεν ἡ μέγαιρα εἰς τὴν Ἀνδρέαν· τῆς ἔχουνε δώσῃ, λίγες μέρες εἶνε τώρα, τῆς κόρης μου μιὰ καινούρια φορεσιά, γιὰ νὰ βγάλῃ τὰ κουρέλια ποῦ εἶχε πρίν, ὅπου αἱ τρύπες ἔπιαναν περισσότερον τόπο παρὰ τὸ ροῦχον· ἂν δὲν ἦταν ἔτσι, νὰ σοῦ πῶ, θὰ ἔχανες σημαντικὰ μὲ τὴν ἀλλαγή· ἐνῷ τώρα...

Καί, καθὼς τὰ ἔλεγεν αὐτά, ἐπέταξεν εἰς τὰ πόδια τῆς φαντασμένης μας, ποῦ ἔτρεμεν ὅλη, ἕνα τσίτινο φουστάνι κ' ἕνα μπλουζάκι ἀπὸ φέλπαν μὲ κτυπητὰ χρώματα, ἂν καὶ φοβερὰ ξεθωριασμένα, ποῦ εἶχε φέρῃ διὰ νὰ τῆς ἀλλάξῃ τὰ ἐνδύματα.

Ἔβλεπεν ἡ Ἀνδρέα ὅτι πᾶσα ἀντίστασις θὰ ἦτο ματαία καὶ ὅτι εἰς τὸ ἐρημικὸν ἐκεῖνο μέρος, ὄχι μόνον αἱ φωναί της δὲν θὰ ἠκούοντο, ἀπὸ κανένα, ἀλλὰ ὡς ἀποτέλεσμα θὰ εἶχαν νὰ τῆς κάμουν διπλᾶ μαρτύρια οἱ βα-